

RUHUN İRFANLA YÜKSELİŞİ

Çeviren: Sadık YILDIZ

Büyük İslam mücahidi, aşk ve şehadet öğretmeni Şehid Dr. Mustafa Çamran'ın kaleminden İrfani şiirlerini sunuyoruz.

İÇİNDEKİLER

İRFAN / 7

ARZULUYORDUM / 8

BEN SENDEN GELDİM / 10

MAHBUBUN KALBI / 10

BEN ALLAH'IN HALİFESİYİM / 11

AŞK VE YALNIZLIK / 12

FEDA OLMAK İSTİYORUM / 13

TEK KURTULUŞ YOLU ŞHADETTİR / 14

VEDA ANI / 15

İRFAN, SANAT VE MEZHEB / 15

AŞKIN KURBANI / 16

AŞKIN FERYADI / 17

AŞKI, AŞKIN ATEŞİYLE TEMİZLEMELİK GEREK / 17

SEN NİRVANASIN / 18

SEN DERTLİ SİNEMİN FERYADISIN / 19

İLAHİ SEN BENİ AŞK ATEŞİ İLE YAKTIN / 20

AŞK VE FAKR / 21

FAKR, AŞK VE YALNIZLIK / 22

AŞKIN KURBANGAHI / 23

AŞK!... EFSANEVİ İKSİR / 25
SÜREYYA YILDIZINA ADIM ATTIM / 26
YETİMİN HER DAMLA GÖZYAŞINDA ERİYORUM / 28
İHTİYACIM VAR / 29
GÖZYAŞI VE ŞEHADET / 30
İRFANİ YÜKSELİŞ / 30
AŞKTAN BAŞKA, LÜTÜFTAN BAŞKA... / 31
GAM, AŞK VE NASİPSİZLİK / 32
YÜREĞİM DARALDI / 32
EY MUKADDES GÖZYAŞI / 34
GÖZYAŞI BENİM MÜNACATIMDIR / 35
İLAHİ! SANA NASIL ŞÜKREDEYİM... / 36
ÖZLEM VE ARZULAR / 37
VARLIĞIMI TAKDİM ETMEK İSTİYORUM / 39
TAM BİR TEVEKKÜL / 39
BÜYÜK ALİ'YE BAKINIZ! / 40
İSTERİM Kİ... / 41
İSTEMEM / 42
ALİ'NİN DERDİNE ORTAK OLMAK / 43
HAYAT NEDİR? / 44
NE GARİP BİR MACUN / 45

HAYATIM YANMAKTIR / 46
YANDIM! YANDIM... / 47
HENÜZ GÖNLÜMDE AZ ÇOK ARZULAR VAR / 48
EVET, BENİ YAK! / 48
BIRAK YANAYIM! / 50
EY BÜYÜK MESİH (AS) ! / 51
O BENİM RABBİMDİR / 53
BENİ ONDAN BAŞKASI ANLAMADI / 55
ALLAH'A YAKINLAŞMA / 55
BEN HAZIRDIM / 56
BEN SANA TEVVEKÜL ETTİM / 57
EY GÖKTEKİ MELEĞİM / 57
EY GÜZELLİK / 58
DÜNYA NE GÜZELDİR / 60
ALLAH'IN CELAL VE CEMALİ / 61
ESKİ DOSTUM! / 62
PAK VE MELEKUTİ AŞK / 62
YÜCE ALLAH'A ÂŞIKANE TAPIYORUM / 63
ALLAHU EKBER FERYADI / 63
RABBİM SANA SİĞİNİYORUM / 64
ŞAHSİYETLERİN DERECELERİ / 64

NE KADAR GARİP! / 65
BEN SÜREKLİ YANAN BİR MUMUM / 66
AŞK SARHOŞUYUM / 67
HAYATIM YAKICIDIR / 69
NE BÜYÜK HEYECAN VE VELVELE / 71
NE KADAR ZOR TECRÜBELER / 72
BİR MEKTUP / 72
ALLAH'A SIĞINDIM / 73
EY OĞLUM CEMAL / 74
KURA BANA ÇIKTI / 74
İMKÂNSIZI YAPABİLMEK / 75
ZATIN SEVGİSİ / 76
HAYKIRIŞIM / 76
AŞKSIZ ÖLÜYÜM / 76
AŞURA GÜNÜDÜR / 77
ÖNE KOŞUYORUM / 78
GARİP BİR ADAM / 79
ALLAH'A KULLUK / 80
BAĞLANMAK İSTİYORUM / 81
RABBİM BENİ BAĞIŞLA / 83
BÜYÜK GÜNAH / 83

ALLAH'TAN BAŞKASINI İSTEMEM / 83
ALLAH İNSANIN DOSTUDUR / 84
RUHUN KEMALİ / 85
ALLAH İNSANI YARATTI / 86
KADİR GECESİ / 87
BİR DAMLA GÖZYAŞI /88
VEDA ANI / 88
ŞEHİTLERİN SERVERİ HÜSEYNİN ANISINA / 89
FEDA OLMAK İSTİYORUM / 90
ŞEHADETİ BEKLERKEN / 91
ŞEHİDLERİN EBEDİLEŞEN HAYATI / 92
DEŐERSİZ HAYATTAN UZAKLAŐIYORUM / 93
TEK KURTULUŞ YOLU ŞEHADETTİR / 94
BANA ŞEHADET İCAZESİ VER / 96
EN LEZZETLİ / 97
TAMAMEN YANMAK VE KİL OLMAK İSTİYORUM / 98
YALNIZ SEN ŞAHİDİM OL! / 98
ŞEHADET NAĞMESİ / 98
VEDA / 99

İRFAN

Cihanda aşkın sohbetinden daha güzel bir şey görmedim. Öyle bir yadigârdır ki bu kubbede döner durur.

İrfandır, değersiz varlığı cevhere dönüştüren.

İrfandır, derdi ve kederi güzelleştiren.

İrfandır, şهادeti mukaddesleştiren.

İrfandır, Allah'a kulluğu içten gelen bir ihtiyaç bilip insanı dünyalıklardan alıkoyan.

İrfandır, bütün zorlukları kolaylaştıran.

İrfandır, musibetleri leziz hale getiren.

İrfandır, yalnızlığı ilahi vahdaniyetle gideren.

İrfandır, sessizliğin derinliğinden hayatın musikisini dinlettiren.

İrfandır, varlığın her zerresine âşık olan ve hepsini kutsallaştıran.

İrfandır, adamı Allaha ulaştırıp ebediyet ve ezeliyete erdiren.

İrfandır, insanın bir eline güneşi diğer eline ayı veren.

İrfandır, insanın ruhunu maddi hayat cazibelerinin üstünde karar kılan.

İrfandır, zalimlerin işkencesi altındaki yaşamda insana direniş bahşeden.

İrfandır, adamın kalbini açıp rahat bir şekilde ölümlle kucaklaşmaya götüren.

İrfandır, adamdan gururu, kibri, bencilliği ve menfaatçiliği gideren.

İrfandır, insanın üstün tabiatını, üstün bir dereceye yükseltip insanla birlikte dünya ve içindekilerini değersiz kılan.

İrfandır, tağutun her çeşidini iman yurdunda Allah'a kurban eden.

İrfandır, bencillik ve menfaatpereslikten dolayı baş gösteren yetmiş iki milletin savaşlarını mahkûm eden.

ARZULUYORDUM

Ben tufanların çocuğuyum, denizlerin dalgasıyım. Ben hayatımın yanardağlara ve yıldırımlara divane kılmışım. Ne zamanki tufan dursa ve deniz sakinleşse benden geriye hiçbir eser kalmayacaktı.

Arzuluyordum ki, amel defterimi seninle (irfan) açayım ve gözyaşı seliyle bütün kirlilikleri temizleyeyim. Tâ ki, bir bebek gibi pak, nurani ve masum olayım. Bütün günahlardan azâd olayım. Kalbim hakikati gösteren bir boy aynasına dönüşsün ve ruhum melekût-i âlaya ulaşsın.

İstedim ki, tehlike girdaplarının ortasında aşka sığınayım. Tufanların karanlıklarında yorgun gözlerimi nura açayım. Ölüm ejderhasının dişleri arasında rahmet meleğine yöneleyim. İşkence ve azabın acısını, ruhun cezbesi ve tatlı hatıralarla şirin ve lezzetli hale getireyim.

İstedim ki, deryaya gideyim. Dertlerle dolu olan kalbimi azgın dalgalara teslim edeyim ki; dalgaların darbeleri bedenimden, gamları söksün ve parça parça deryaya atsın. Böylece kalbimi billur damlası gibi pak ve şeffaflaştırın.

İstedim ki medet dileyeyim ve göğe uzanayım. Yalnızlığımı yıldızlarla birlikte olanlarla telafi edeyim. İstedim ki sessiz ahlakımı melekuti nağmelerle değiştireyim. Ruhun terennümlerini en güzel şekilde sana takdim edeyim.

İstedim ki, içimde kaynayan ve coşan itiraz ve kızgınlıkları bu yüksek kubbenin altında isyanvari bir şekilde yankılatayım.

İstedim ki, yumuşak volkanı ve yakıcı kalbimi göğe açayım.

İstedim ki, kelime olayım, hak ve hakikat kelimesi... Zeminin sinesine çakılmış muhkem ve ağır bir dağ gibi ben de, tarihin kalbine kalıcı ve muhkem bir şekilde çakılayım.

İstedim ki, mum olayım, nur ve aydınlık için baştan aşağı yanayım.

İstedim ki, gözyaşı olayım ve varlığımın özünü en temiz ve en güzel şekilde sana takdim edeyim.

İstedim ki, ızdıraba dönüşeyim, aşka dönüşeyim, kedere dönüşeyim, zevke dönüşeyim, şevke dönüşeyim, ruha dönüşeyim, dalgaya dönüşeyim, muma dönüşeyim, nura dönüşeyim, gözyaşına dönüşeyim ve en sonunda Allah'ın ilk tecelligahı olan bir kelimeye dönüşeyim.

Fakat yazık ki, kader emir vermiş. Bu istek ve arzular gerçekleşmeyecek ve ben bütün bunlardan mahrumum.

Yüce Allah istedi ki yanayım ve gözyaşı damlalarım gam ve derde mahkûm olsun.

Yüce Allah emir vermiş ki, kemiklerim gam dağlarının altında un ufak olsun ve hiçbir şekilde teselli bulmayayım. Yüce Allah istiyor ki, tehlikeli sellerde boğulayım. Öyle ki, istirahat imkânım olmasın.

Yüce Allah emretmiş ki, tehlikeli tufanlar beni saman gibi hadiselerin arasında bir taraftan öbür tarafa götürüp dursun ve hiçbir zaman huzura ulaşamayayım.

Budur benim yaşamım, budur kaderim; yüce Allah'ın bana takdir ettiği... Ben de âşıkane ve mütevazı onun iradesine teslim olmuşum ve bundan başka bir şey de istemiyorum.

İlahi! Rızı olduğuna razıyım, takdirine sabır... Emrine teslimim. Senden başka ma'bud yok! Ey çare dileyenlerin çaresi!

BEN SENDEN GELDİM

İlahi! Sen de biliyorsun ki, ben tacir değilim. Aşk ile ticaret yapmayı da küfür sayarım. Kalbimin fitri arzusu olan ibadetine karşılık ta ücret istemiyorum. Huzurunda durup ticaret hayallerini kurmak-tan utanırım. Ben kendimi bir şey saymıyorum ki, seninle neyin hesabını yapayım, kale alınayım. Ben senden geldim, bana ait hiçbir şeyim yok ki; seninle yapılacak bir muamelede ibraz edeyim. Her ne varsa sendendir.

MAHBUBUN KALBI

Bütün yıldızlardan daha parlak bir yıldız düşünün. Gökler ona tahammül edemeyip onu kovuyorlar. Bu büyük yıldız orada burada duruyor ve bir lahza huzur bulmaya çalışıyor. Ama her kes onu kovuyor ve o serkeş ve çaresiz bir noktadan diğer bir noktaya gidiyor. Bütün ömrü böyle geçiyor. Tekrar tekrar bu devam ediyor. Sanki kader onun yerini henüz belirlememiş.

Yıllardır yazgıma bakıyorum ki fakr, yalnızlık ve derbederliğimi görüyorum. Acaba olabilir mi ki; kalbin dünyasına sığınıp aşktan

bir sığınak yapsam ve mahbubun kalbini ebedi vatanım yapıp aşkın gerçeğinde huzur bulsam... Keder dağları beni parçaladığında, hadiseler tufanı tüy gibi bir oraya bir buraya savurduğunda, tarihin azgın dalgaları beni alt üst ettiğinde ve maddi manevi huzuru olan bir anım bile olmadığında aşka dayansam... ne yazık ki bunlar bana nasip olmadı ve zannedersem hiçbir zaman da olmayacak...

Sürekli bulduğum aşklarım da bir anlık olmaktan öteye geçemediler. Ümit ve arzularım bir anlık esintiden veya gülün bir anlık kokusundan fazla uzun ömürlü olmadılar.

Artık birine nasıl gönül bağlayabilirim ki... Geçici güzelliklere ve aşklara nasıl ümit bağlayabilirim ki?... Rabbim ki; benim maddi huzuru bulmamı istemiyor...

BEN ALLAH'IN HALİFESİYİM

Ben manayım, ben aşkı, ben muhabbetim, ben fedakârlığı, ben güzelliğim, ben özüm, ben kederim, ben acıyım, ben insanlığın trajik tarihinin boy aynasıyım. Ben ebedi tekâmülün elçisiyim... Ve ben, Allah'ın halifesiyim.

Ben hünerim, ben varlığın musikisiyim, göklerin yıldızıyım, ben gezegenlerin esrarengiz sessizliyi, ben güneşin yakıcılığı, ben deryanın dalgasıyım, ben başı göğe uzanan dağların zirvesiyim, ben canlandıran baharı, ben sabah meltemiyim, ben karanlık gecelerin mehtabıyım, ben bulutum, ben yağmurum, ben tufanı, ben göğün şimşek ve yıldırımımı, gecenin sessizliğinde, göklerin kalbinden işitilen varlığın musikisiyim, ben insanın kalbindeki ilahi olan ve vafedilemeyecek kadar yüce olan, vasıfları hissettiren güneşin batışıyım ve ben hayatın heyecanını ve yaşamın neşesini beraberinde taşıyan güneşin doğuşuyum...

Ben gözyaşı şeklinde ortaya çıkan âşıkların damarlarında gezen duyguyum. Ben kırık gönüllere dalga dalga vuran kedirim. Ben yetimlerin gözlerinden damlayan gözyaşıyım. Ben dert dolu sineden göğe yükselen ah'ım. Ben âşıkların gönüllerindeki heyecanı. Ben gençliğin damarlarında akıp coşan heyecanı. Ben cengâverlerin cenk meydanındaki haykırışıyım. Ben mukaddes cihad sahnesindeki şehitlerin kanıyım. Ben geçmişlerin semasının kalbindeki fedakârlığı.

AŞK VE YALNIZLIK

İlahi! Bana fakr nimetini ver. Beni aşk ateşinde yak ve yalnızlık âleminde kendine yakınlaştır.

Öyle bir fakr ki; eğer yer ve gök bana verilse, eğer güneş bir elime ayda diğer elime konulsa, eğer kâinatın tüm servetleri payıma düşse, nazarımda kıymetsiz olsun... Eğer yıldızlarda ve gezegenlerde dolaşsam bile fitri olan tevazuumdan bir zerre bile eksilmesin...

Hiçbir şeye muhtaç olmamayı, derviş gibi fakir olmayı ve hiçbir şeyin eksikliğini hissetmemeyi istiyorum.

İlahi! Beni bu fakr nimetine ulaştır ve sabredenlerden eyle...

Ve aşk... O ki varlığım onunla örülmüş, o ki her zaman kalbimi yakan, o ki bana fedakârlığı öğreten, o ki nur saçıp yolları aydınlatan, o ki adama gamın ne olduğunu öğreten ve acı bağışlayan, o ki kalbe huzur veren, o ki ruhu yükselten, o ki yaşama şevk ve heyecan veren, o ki güzelliğe güzellik katan, o ki tekâmül yolunu aşındıran, o ki güzelliğin ve kemalin esası ve o ki ilahi bir cazibe...

Ve yalnızlık... Yani ebediyet ve süreklilik...

O yer ki; ruh yalnızlık âleminde tecelli ediyor, ruh göklere çıkıyor, kalp açılıyor ve bütün âlemi içine alıp muhafaza ediyor. O yer ki; insana irfani hisler bağışlıyor ve intikal edilen söylenen ve yazılan şeylerden öte olan şeyler öğretiyor. O yer ki; Allah (cc) insanın kalbine giriyor; kendini beğenmişlik ve nefsin arzuları ölüp tatmin, razı olma ve tevekkül kalbe giriyor. O yer ki; Allah (cc) insanı seviyor ve insan Allaha vahdaniyet derecesiyle ulaşıyor. O yer ki; melekler mutlulukla ona başvuruyor ve bütün âlem ona selam yolluyor... Yıldızlar ona göz kırpmıyor, meltem onun hatırına esiyor, gökler hayatın şifrelerini kulağına fısıldıyor, güneş onun hatırına ısıtıyor, ay karanlık gecelerin mumu oluyor, deryanın dalgaları onu ebediyete götürüyor, bulutlar yüreğindeki gam ve kederlere gözyaşı döküyor, ağaçların yaprakları onun hatırına raks ediyor, dağlar onunla konuşuyor, fecr onun hatırına güzellik nurunu gönderiyor, güller onun hatırına açıyor, mum onun hatırına yanıyor, kelebekler onun hatırına kendilerini feda ediyorlar... Evet, o varlık âleminin yüz akı oluyor ve varlık âlemi de onu tazim edip zikrediyor.

Evet, budur vahdet, budur irfan, budur her şey, budur zenginlik, budur aşk...

FEDA OLMAK İSTİYORUM

Davam için umutlu olarak, şehitler vermek istiyorum.

Davamın hakkaniyetinin bilincinde, mazlumiyeti yaşamak istiyorum.

Düşmekten kırkan bir hâkimiyete sahip olmak istemiyorum.

Zulmedecek bir kudret sahip olmak istemiyorum.

Zühdün gururunu taşıyan bir namaz kılmak istemiyorum.

Dindar olarak bilinmek istemiyorum.

Akıl ve kalbin önüne geçen kuru bir taassuba sahip müminlerden olmak istemiyorum.

Bana gururu ve kibri musallat edecek bir galibiyet istemiyorum.

Açık hakikatleri bana unutturacak inkılâbı hisleri istemiyorum.

İrfanımı artırmayacak acı ve kederlerin beni yakmasını istemiyorum.

Ebedi hayattan emin bir şekilde ölümün kucağına atlamak istiyorum.

İnsanlığın kemale doğru ilerleyişi uğruna değirmen taşı gibi ezilmek istiyorum.

Ümmeti İslamın bekası için kurban olmak istiyorum.

TEK KURTULUŞ YOLU ŞEHADETTİR

Şehadet şerbeti bana ne tatlıdır. Acılarımın en iyi ilacı, en iyi kaçış yolum, deruni kederlerimin en iyi dermanı, iftiharla dolu zafere giden yol, dünya ve ahiret ticaretinin en karlısı... Doğrusu ne kadar da tatlıdır.

Ama... Ama üstlendiğim çetin risaletin büyük tarihi mesuliyetlerimden kaçış yolunun şehadet olduğunu biliyorum. Şehadet öyle bir kurtuluş yoludur ki kendini şereflice tehlikeli girdaplardan kurtarıp geride kalanları tufanla baş başa bırakmaktır. Öyle bir yenilgi ki şehadetle kuşanıyorum. Bütün bu ar, utanç, zillet, felaket ve yanlışlardan kurtulmak, Allaha ve insanlara karşı başı dik, muzaffer ve temizlenmiş olmak istiyorum.

Evet, benim şehadetim sorunlardan ve bedbahtlıktan kaçıştır. Gam ve keder kalbimi sıkıyor. Yaralı ve yenilmiş kalbimin artık dayanacak takati kalmadı. Gözyaşı döküyorum, yanıyorum, acı çekiyorum ve eriyorum... İlahi kaçış yolu bulamıyorum. İlahi! Kurtar beni, ilahi! Bana yol göster, ilahi beni sonsuz rahmetinden mahrum etme. Eğer şehadet benim tek kurtuluş yolumsa hemencecik beni bu büyük nimetle ödüllendir. Hemen şimdi... Hemen şimdi...

VEDA ANI

Veda anı gelip çattı.

Bir mumdu, dünyasından ayrıldı, âleme daldı. Bir kelebektir, aşkın eteğine düştü, esir oldu, yandı, bağlandı...

Ama uykudan uyandı. Her kes işine yöneldi, her kes gitti ve onu yalnız bıraktılar. Mum uzakta kaldı...

Ben de bir mumdum, gözyaşı oldum. Aşktım, su oldum. Cisimdim, ruh oldum. Yürektim, ateş oldum. Ateştim, duman oldum.

İRFAN, SANAT VE MEZHEB

Ben dünyada bir garibim ve biliyorum burası benim yerim değil...

Neden; vaziyeti ruhu, fikri ve sanatı yüce ve derin olanlar kederlidirler? Ve neden vaziyeti, ruhu, fikri ve sanatı ahmakça, zelil ve bayağı olanlar mutludurlar. Neden ta aristonun döneminden beri sanat ne kadar derin ve ciddiye o kadar gamlı ve ne kadar yüzeysel ve bayağı ise o kadar zevklidir...

Neden insanlar sarhoşluk ve başıboşluğu seviyorlar?

Çünkü insanın dünyaya olan bağı azalır. Sırtından varlığın ağır yükü düşer ve var olmanın bıktırıcı ve kalbi sıkıştıran ağır yükü hafifler...

Neden yüce ruhlar ve derin gönüller kederi, hazanı, suskunluğu ve ölümü daha çok severler?.. Kendilerini bu anlarda, âlemin sonsuz sınırına daha yakın hissediyorlar, değil mi?

İnsanın ruhunun derinliklerinde coşan bu hayretengiz pınarların kaynağı neresidir? Bu yanmaktan ve susuzluktan bitap düşen ruh nasıl olur ki; toprakla yoğrulmuş kocaman bir zindan olan bu yaratılışın başlangıcından aşkla, isyanla, endişeyle, karamsarlıkla ve kaçışla vicdanının derinliğinde, ızdıraphaneye dönüştürmüştür. Bunu gayri maddi olan ve her zaman önünde duran üç gizli sığınakla yani mezhep, irfan ve sanatla başarmıştır...

AŞKIN KURBANİ

İlahi! Sen insanı aşkın ve fedakârlığın savaş meydanında imtihan etmek istedin. İbrahim (as)`a en aziz çocuğunu kurban et dedin ve O da İsmail`i kurbangaha götürdü... Hz. İbrahim (as) bu zor imtihandan yüzü ak muzaffer olarak geri döndü. Fakat İsmail (as) henüz hamdı; bu hediye alabilmesi, kemal derecesine ulaşabilmesi ve kurban olmaya layık olabilmesi için uzun bir zamana ihtiyaç vardı.

Zaman geçti ve zamanın tecrübeleri bu mukaddes kurbanı, en büyük aşk cilvelerine ve fedakârlıklara hazırladı. Bu iftihar Hüseyin`in oldu. Hüseyin (as) uzayıp gelen dönemde, İbrahim (as) fedakârlığının, İsmail (as)`ın aşk cilvesinin, hak ve hakikat yolunda canından geçenlerin ve insanlığa adanan şehitlerin mazharı ve varisi oldu.

İlahi! Bu hak ve batıl muharebesinde bizimde kurban vermemizi, ihlâs ve imanımızı kanlı kefenimizle ispat etmemizi istedin. Ben de iştiyakla canımdan geçmeye amade oldum ki aşkın kurbangahında kendimi feda edeyim. Lakin Sen en yakın ve aziz dostlarımı kurban olarak kabul ettin ve beni iştiyak ateşinde bekleyişte bıraktın...

AŞKIN FERYADI

Benim muzdarip ve huzursuz kalbim, senin mutmain ve huzurlu kalbine feda olsun.

Benim aciz ve güzellik tutkunu olan ruhum, senin ilahi ve güçlü olan ruhuna feda olsun.

Sevmek ve kaçmak bir arada... bu nasıl bir kargaşa. İşte aşkın feryadı buradadır.

Nirvanaya ulaşmak ve volkan gibi yanıp tutuşmak bir arada...

Sen benim kalbimde olduğun halde ben senden kaçıyorum...

Senden kaçmak istediğim halde gene de sana sığınıyorum!...

Sen aklın Rabbi... Bense deliyim, deli...

AŞKI, AŞKIN ATEŞİYLE TEMİZLEMELİK GEREK

Benim gözyaşımın her damlası gam ve keder taşır. Kederi, kederle yıkamak lazım. Aşkî aşk ateşîyle temizlemek gerek. Dertleri unutmak için başını sineme koy. Hayatını kalbimin ateşinde yak ki, bir daha dert ve sıkıntılarının stresi hayatında ağırlık yapmasın.

Sen öyle birinin huzurundasın ki; kalbi göklerin ibadetgahı, ruhu melekutu-alanın sakini, varlığının her zerresi ilahi sıfatların tecelligahı, kalbi aşk ve muhabbetle örülmüş, yaşamı aşk ve fedakarlık, hayatı mücadele ve ölümü ise iftihadır.

SEN NİRVANASIN

Ben senden kaçıyorum. Zira sende şiddetli bir cazibe görüyorum.

Sen dingin, derin ve pak bir deryasın. Bense inleyen, coşkun ve takatsız bir dalgayım. Beni istediğinde kaçıyorum. Sana sığınmak istediğimde ise, sen kaçıyorsun.

Sen Allah'ın lütfettiği sükûnet ile ta ebediyete uzanan, sonsuz, saf ve temiz bir semasın. Ve ben ise, muzdarip ve sabırsız bir ateş kütlesiyim ki, yaşamın kısacık anları bile sinemde ağırlık yapıyor.

Sen annesin bense yavru... Fakat şefkat dolu eteğinden el çekmemi ve yaşamın zor mücadelesinde ıslanıp terlememi istiyorsun.

Sen Allah'ı tanıyor, görüyor ve o'na tapıyorsun.

Ve ben de senin yolunda Allah'a ulaşmak istiyorum.

Sen her yeri kuşatan temiz bir atmosfersin... Bense sinende uçmak istemeyen ve yükseklerde uçan mağrur bir kuşum.

Sen kul ve Allah'ı birbirine bağlayan latif bir ruhsun. Bense kaybulmuşluğunda kaybolan biriyim. Ruhunun basamaklarında miraca çıkıp ezeli mabudu bulmak istiyorum.

Sen nirvanasın. Bense bana ait olan her şeyi ayaklarının dibinde kurban etmek isteyen ızdırabım.

Ben şehidim... Sense şehadetime şahitsin...

SEN DERTLİ SİNEMİN FERYADISIN

Sen kalbimin tapınağı, sen ruhumun dilek kapısı, sen gözlerimdeki yaş, sen yanık yüreğimin ah'ım, sen dertli sinemin feryadı ve sen hayatımın özüsün.

Huzurunda namaz kılmak istiyorum ve Allah'ı zikredip hissetmek istiyorum.

Kalbimi göklere açmanı istiyorum.

Susamış ruhumu yükseltilere çıkarmanı istiyorum.

Ruhumu ve bedenimi aşk ateşinde yakmanı, varlığımı dert ve kederinle küle çevirmeni ve beni yaşam zindanından azad etmeni istiyorum.

Yüreğimi sıkıan düğümleri açıp, hayat kafesinden azat etmeni istiyorum.

İçimdeki gizli sırlarımı okumanı istiyorum.

Hayatımın özü olan gözyaşlarımı mukaddes bilmeni istiyorum.

Bu zifiri karanlık geceye nur, mum ve yıldız olmanı böylece kapkaranlık yolumu aydınlatmanı istiyorum.

Derdime güzellik katmanı, fedakârlığıma haz vermeni, kurban olmuşluğuma aşkınla lezzet bahşetmeni ve beni yerden alıp göklere yani Allah'a ulaştırmanı istiyorum. Bedenimi yakıp canıma ruh vermeni, hayatımı alıp ebedileştirmeni, beni zemin ve zamandan azat etmeni ve ezeliyet ve ebediyete ulaştırmanı istiyorum.

Varlığım öyle bir sadakat akıtsın ki riyakârlık deryaları temizlensin.

Öyle bir tevazu göstereyim ki bencillik dağları onda erisin.

İLÂHİ SEN BENİ AŞK ATEŞİ İLE YAKTIN

İlahi! Bana ateşten bir kalp verdin ve ben buna şükrediyorum.

Sen beni aşk ateşinde yaktın, varlığımın hamurunu acı ve kederle yoğurdun, kaderimi bela tufanına teslim ettin, her neyi sevdiysem benden aldın ve beni yalnızlık çölüne sürgün ettin... Ve ben yinede şükrediyorum.

İlahi! Ne zaman kalbim bir şeye bağlandıysa sen onu benden aldın ta ki, bütün bağlardan azad olayım. Ne zaman bir yerde huzur bulup rahatlasam, beni oradan sürgün edip avare edersin ta ki rahatlık yüzü görmeyeyim ve sükûneti adet edinmeyeyim. Yanan kalbim ve serkeş ruhum rahatlık bahçesine alışıp katılaşmasın ve kararmasın.

İlahi! Sen yıldızları ve mehtabı karanlık gecelerimin ünsiyeti kıldın. Esrarengiz göklerin sırlarını ruhumun arzularıyla birleştirdin. İnsanlarla olan ilişkilerimi kesip beni yokluk çölüne sürdün. Kalbimden arzuları alıp dünya ve dünyalıkları nazarımda bir hiç kıldın.

İlahi! Saman misali tehlikeli dalgalar beni aşağı yukarı savurur bir halde tarih okyanusuna daldım. Kendimden habersiz, sadece sana vurulmuş, kaza ve kadere teslim olmuş ve tevekküle rızana sığınmış halde yaşlı gözlerle öne çıktım. Bir an bile yokluk korkusundan ve tehlikeye maruz kalmaktan korkarak tek bir adım bile geri atmadım...

İlahi! Sevincin ve zaferin zirvesindeyken gözyaşı döktüm ve hüznü boğuldum. Hüzünde ve yenilgide mutluluğu hissettim. Lezzetin doruğunda gamlı ve kederliydim. Tehlikenin tam ortasında ise rahat ve mutmain... Mutluluk semasında ızdıraplı ve dertli, hüznün ortasında ise gülümsedim... Sevincin doruğunda da ağladım. Maddi zenginliğin zirvesinde ise fakir idim. Gurur ve kibrin doruğunda ayaklar altındaki toprak, tevazünün zirvesinde ise insanların en yücresi idim.

İlahi! Kalbimin alakasını her şeyden kesip sadece sana bağlanmamı irade ve takdir etmişsin. Bende böyle yapıp dünyayı üç talakla boşayacağım. Yalnız ve yalnız sana yöneleceğim.

İlahi! Kanlı gömleğimle sana gelmeyi ümit ettim. Ama bana nasip etmedin. Ben gene senin iradene teslim oldum. Ama ey Rabbim! İsterim ki dünyaya veda ederken yalnız olayım. Senden başka kimse ölümümü görmesin. Senden başka kimse kabrimi görmesin. İsterim ki tamamen yok olayım. Kimse beni hatırlamasın. Kimse bana gözyaşı dökmesin. Kimse fotoğrafımı duvara asmasın. Kimse kabrime gelmesin. Sadece yüce sema ve güzel yıldızlar ebedi suskunluğumun ünsiyeti olsunlar. İsterim ki tamamen yanayım ve külüm rüzgârla savrulsun. Böylece benden hiç bir eser kalmamasın. Öylesine unutulmak isterim ki yok olayım ve yokluk âleminde likauallahâ nail olayım.

AŞK VE FAKR

Yandım ve yanmaktan yoruldum. İstedim ki bir dost bulayım ve bir müddet de olsa yanında huzur bulayım. Ama Allah dilemedi... Bir muma dönüşen varlığımın sönmesini dilemedi. İçimdeki yangının sönmesini dilemedi. Yangına ne sebep oluyor?... Acı ve keder... kabin arınmasına ve yücelmesine hangi şey vesile oluyor?.. Aşk ve fakr... ruhun alayı- illiyine

yükselmesine vesile olan nedir?... Yalnızlık... Ve Allah bütün bunları benim için tamamlayıp bu ilahi numunenin; rahatlığın sessizliğinde uyumasını ve bir anlıkta olsa ışığının sönmesini istememiştir... Ben bütün bu yangınlardan yorgun düşmüştüm ve sabır küpüm bütün bu yalnızlıklardan dolup taşmıştı. Varlık mumumun, ilahi bir maşukun kenarında huzur bulmasını istedim. İlahi yalnızlığımı ilahi olan biriyle giderip insanvari bir heyecanı yaşamak istedim.

Ama takdiri ilahi bu yüce numuneleri, ilahi mertebeden inmesini dilemedi. Böylesine yanan mumun sönmeye yüz tutmasını dilemedi.

Yüce Allah beni şehadete hazırlamak istiyordu. Şehit, en büyük özellikleri taşımalıydı.

Yüce Allah kulunu, insanlığın aşkı adına, aşk kurbangahına göndermeyi diledi.

Bu kurbanı, bütün bağlardan azad etmek istedi...

Fakr nimetiyle o kadar zenginleştim ki; eğer semayı ve yıldızları bir elime ve dünya ve içindekilerini diğer elime koysalar, hiç değer vermeden yüz çeviririm. Eğer buna "gurur" dense, ki doğru olabilir. Ve eğer doğruysa, ben çok mağrurum...

FAKR, AŞK VE YALNIZLIK

Yıldızlar ona göz kırıyor. Meltemler özgürlük şarkısını okuyor. Sema onun kulağına hayatın şifrelerini fısıldıyor. Güneş onun hatırına ısıtıyor. Ay karanlık gecelerinin mumu oluyor. Deryanın dalgaları onu ebediyete götürüyor. Bulutlar gönlündeki acıyla birlikte gözyaşı döküyor. Ağaçların yaprakları onu seviyor ve onun hatırına raks ediyor. Dağlar onunla sohbet ediyor. Güneşin batışı onun hatırına en güzel nurlar saçıyor. Gül onun

hatırına açılıyor. Mum onun hatırına yanıyor. Ve kelebek onun hatırına kendini feda ediyor.

Evet, o varlık âleminin tümünü kapsıyor. Buna mukabil varlık alemide onu ta'zim ve tesbih ediyor.

Evet, işte yalnızlık budur, vahdet budur, zenginlik budur, aşk budur ve her şey budur.

Fakr, aşk ve yalnızlık insanın daimi servetleridirler.

Fakr öyle bir şeydir ki; eğer yeri ve göğü insana verseler ve eğer güneşi insanın bir eline ayı ise diğer eline verseler yinede ehemmiyetsiz olur. Fakr öyle bir zenginliktir ki âlemin bütün servetleri onun yanında topraktır. Bir hiçtir...

Aşk; ilahi bir cazibe, insanın hareket kaynağı, kemal ve cemalin esası ve hayatın hedefidir.

Yalnızlık; yani ebediyet, yani süreklilik... öyleki, yalnızlık âleminde ruh tecelli edip yükseliyor. Kalp açılıp bütün âlemi içine alıyor. Öyleki Allah insanın kalbine giriyor, insan vahdet derecesine ulaşıyor ve melekler ona selam veriyor.

AŞKIN KURBANGAHI

Ey yanık yüreğim! Kendi yerine geri döneceğini söylemiştin. Ki orası benim ateş dolu olan kalbimdir. Kalbime dalacağını ve böylece ateşinle kalbimdeki ateşe sükûnet bağışlayacağını, hayatımı kolaylaştıracağını söylemiştin. Heyecan ve ateşinle beni eriteceğini, hayatımı alacağını, aşkın kurbangahında beni kurban edeceğini, baştan aşağı beni yakacağını, beni varlığın acılarından azat edeceğini ve yokluk âleminde bana huzuru bahşedeceğini söylemiştin... Ölüm anında beni öylesine aşk ateşiyle yakacağını ve böylece bütün acıları ve kederleri bir

anda unutacağımı söylemiştin. Öyle ki Allah'ın halifesi olan senden başka hiçbir şeyi hissetmeyecektim...

Beni yüce ruhunla sefil dünyadan kurtarıp, aşk kanadına bindireceğini, hüzün bulaşmış varlığımı göklere yükselteceğini, yüce Allah'ın cemal, celal ve kemalini bana göstereceğini, aşkın lezzetiyle doyuracağını ve vahdet dünyasında ümitsizlik ve yalnızlıktan beni kurtaracağını söylemiştin...

Gözyaşlarımı sileceğini söylemiştin...

Zarif ellerini yanık kalbime koyacağın ve ona huzur vereceğini söylemiştin...

Gözlerime bakacağını söylemiştin. Böylece ben senin gözlerinin arasından dünyanın bütün güzelliklerini görecektim ve Allah'ın cemaline tapacaktım...

Kalbimin perdelerini, aşkın kudretiyle parçalayıp, göklere bir kapı aralayacağını ve ruhumu ebediyetle birleştireceğini söylemiştin...

Günbatımının güzelliğini bana göstereceğini, gecemin bağrında yıldızların bana göz kırpışını göstereceğini, yaprakların titreyişini ve ağaçların dansını bana göstereceğini söylemiştin... Gezenlerin azametini, okyanusların derinliğini ve tarihin uzunluğunu bana hatırlatacaktın... Yokluğun sesini, çöllerin feriyadını ve göklerin musikisini kulağında yankılayacaktın ve böylece aşkın melekuti sevincini ruhumda terennüm ettirecektin...

Varlığımın bütün zerrecilerinin ihtiyacı olan tapmaya, göksel olan varlığıyla cevap verecektin. Allah'ı hissetmek istediğim zaman, kendini bana sunacaktın ki bedenimdeki, cildimdeki, kalbimdeki ve ruhumdaki tapmaya olan açlığımı giderecektim...

Delice yakacağını ve deliliğimi muhterem bileceğini söylemiştin... Yabaniliğimi seveceğini ve içimdeki ateşi mukad-des bileceğini söylemiştin...

Gece yarısındaki mnacatlarımı ve seherlerdeki dualarımı Allah'a ulaştıracağını, ruhsuz ve kupkuru olan namazlarımı aşkınıla canlandırıp alevlendireceğini söylemiştin... Ne zaman acı ve kederin yükü varlığına ağırlık yapsa, beni alıp varlığın sıkıntılarından kurtaracağını söylemiştin...

AŞK!... EFSANEVİ İKSİR

İlahi! En büyük yaratıcılığın, aşkta tecelli olmuştur. Doğrusu aşkı yaratmakla, ne büyük mucize yaratmışsın! Onun hakkında konuşmak, onu beyan, fehm ve derk etmek beşerin takati dışındadır. Bu yle efsanevi bir iksirdir ki, bir damlası bile insanı tamamen değiştiriyor. Öyle ki; istekleri, arzuları, dilekleri, endişe ve korkuları farklılaşıyor...

Korku ve endişe galebe çaldığında, ölümden korkulduğu bir anda, ölümün sert, soğuk ve korkunç yüzüne rağmen âşık, öyle bir letafet, parlaklık ve sevda ile ölümün kucağına sersemce atlaması ne kadar gariptir...

Aşığın arzusu yanmaktır. Hazzı dert çekmektir. Bekası lm-dedir. Yorgunluk ve bıkkınlığı ise rahat yaşamaktadır.

İlahi! Bu nasıl garip bir macundur ki yaratmışsın... İnsanın bütün bildiklerini, bütün hedeflerini, bütün dileklerini ve bütün arzularını bir anda aşkla altüst ediyorsun. Ne garip bir cevher... Bu macunu tadanların vay haline... Varlığına bu yaratılış cevheri bulaşanlarında vay haline...

Aşk lm kolay ve tatlılaştırır. Aşk korkuyu bertaraf eder ve cesaret verir. Aşk bencilliği öldürür ve fedakârlığı yerleştirir. Aşk

cimriliği yok edip yerine cömertliği koyar. Öyle bir cömertlik ki, bir bakış için, bir anda hayatını takdim eder. Aşk yaratıcılık, sanat, ilim, edebiyat, şiir, kudret, heyecan ve neşe verir. Aşk, hatta savaşın ortasında, ölüm ve yaşamın sevincinde ve kederinde bile huzur verir. Öyle ki düşmanın karşısında, aniden bastıran bomba ve mermi sağanağında ki ölüm tehlikesinde, öyle bir huzur verir ki; yeni doğan bir bebek annesinin kucağında huzuru ancak bu kadar hisseder. Aşk, bir bakışta, bir kelimedede bir yaprakta, bir nağmede, bir işaretle, bir yıldızda ve bir kum tanesinde ateşi yaratır. Öyle bir heyecan yaratır ki, aşğın varlığından bir yanardağ meydana getirir.

Aşk cemali, celali ve kemali gösterir. Aşk güzelliği gösterir. Aşk semanın gizli sırlarını kalbin kulağına fısıldar. Aşk geçmiş tarihi; dağların, ağaçların, kumların ve yıldızların diliyle anlatır. Aşk insanın kaderini, semadan terennüm eder. Aşk hayat verir. Aşk hayatı alır ve ebediyeti takdim eder. Aşk Allah'a kulluk için lazım olan lügattir. Aşk Allah'ın yaratılış kelimesinin felsefesidir.

SÜREYYA YILDIZINA ADIM ATTIM

Ey dostum! Ey mahbubum! Ey kalbimi muhabbetiyle esir eden!
Halisane selamımı kabul et.

Alberz dağlarında elele eve dönüşümüzü hatırlattın. Tenha yollarda deruni sırlarımızı konuşuyorduk. Korkunç anılarımızda adım adım ilerliyorduk. O günleri hatırladıkça kalbim atıyor. Masada oturmuş çalışıyorum. Etrafımdaki insanlar kendi işleri ve faaliyetleri ile meşgul haldeler. Ruhum o günlere uçuyor ve etrafımdakilerin varlığını ve konuşmalarını hissetmiyorum. Yalnız seninle konuşuyorum. O atmosferde, o semanın altında, o تنها caddelerde yaşıyorum. İngiltere'den gönderdiğin o eski mektupları saklıyor ve hakkında bilgi alabileceğim herkesten

seni soruyorum. Böylece az çok durumundan haberdar oluyorum. Gıyabında selam ve dualarımı sana takdim ediyorum.

Ey dostum! Seni kucaklıyorum ve hayal âleminde bundan haz alıyorum. Bu öyle ruhani ve manevi bir lezzet ki izahı mümkün değil... Bu tarifsiz duyularla uzak geçmişî canlandırıyor, gençlik heyecanına doyuyor e haz alıyorum. O deruni arzu ve istekler, o derin manevi alışverişler ne kadar güzeldi... Doğrusu batılılar bu tür alışverişlerden nasipsizdirler. Bu derecede ki ilgi ve alaka oralarda yoktur. Bana göre gücün zirvesinde oldukları halde, zavallı fakirlerdir. Yalnızlık, ayrı yaşamlar, ruhi hastalıklar, çoğalan intiharlar... Bütün bunların asıl sebebi, işte bu muhabbet ve manevi alışverişin yokluğundandır...

Elbette bu durumlar elime az geçiyor. Fakat geçtiğinde de bu derin manevi lezzetin hazzını alıyorum. Sanki göklere kanat çırpıyor, sanki güneş elime konmuş ve hafızın değimiyle "Süreyya yıldızına adım attım" gibiyim. Sanki Allah'a ulaşıyor ve onda yok oluyorum. İşte bu hallerde yanıyorum. Varlığım bütün zerreleriyle alevleniyor. Dalga dalga bedenimi sarıyor. Benim zayıf ve aciz bedenimin buna tahammülü olmadığından, beni aşip göklere yükseliyor. Hayatım ve ruhumun sıcaklığı da, bu alevlerin ardından göklere çıkıyor... varlığım lezzet ve alevden başka bir şey değil artık...

Sürekli bu halde kalmak istiyorum. Ama maalesef pratik olarak mümkün değil. Kendime geldiğimde gözlerim ıslak, bedenim soğuk ve hiçbir şey hissetmiyor haldeyim. Senden gelen mektuplara baktıkça ve senli hayallere daldıkça bu hal ve hissiyat devam ediyor. Bu da benim için büyük bir ganimettir.

Sevgi ve muhabbet beslemek önemli ve güzel bir halettir. Fakat her şey mahbup ve mabut olamaz. Mahbup o kadar büyük ve aşk dolu olmalı ki, aşka ve muhabbete layık olabilsin.

Eyer mahbup olmasaydı âşıkta almazdı. Tüm bu arzu ve istekler, cezbelere, hissiyatlar ve aşk dünyası yok olacaktı.

Allah'a şükürler olsun ki senin gibi bir dostum var. Kalbim ve ruhum sevginle yanıyor ve beni canlı tutuyor.

Dostum! Sohbeti kısa kesiyorum. Zira aşk ve muhabbetin sonu gelmez. Dil ve kalem onu beyan etmekten acizdirler. Ve maalesef her zaman için doyurucu olmuyor. Zira biz bu maddi ve sefil olan âleme mahkûmuz...

YETİMİN HER DAMLA GÖZYAŞINDA ERİYORUM

Mutluyum, mutluyum ki mahbubum gelmiş. Artık inlemelerimi yakından duyuyor, kalp atışlarımı hissediyor, dökülen gözyaşlarımı görüyor, yanıp erimemi fark ediyor, acı ve kederlerime merhem sürüyor, dert dolu sinemi ferahlatıyor, gamlı ruhuma neşe katıyor, ölmüş ruhumu tekrar canlandırıyor, yüreğimde umut ışığı yakıyor, gizli kalmış yeteneklerimi meydana çıkarıyor ve kederlerimi sanat, iman, güzellik, yaratıcılık ve aşkla tebdil ediyor.

Acıyı lezzetli hale getiriyor. Kalbimle, gözlerimle ve ellerimle Allah'ı hissetmemi sağlıyor.

Onun gölgesinde, her yaprakta, Allah'ın varlığını görebiliyorum. Semadan yüce âlemin sırlarının şifrelerini dinliyorum. Yıldızların göz kırpmasında, tabiat âşıklarının arz ve isteklerini okuyorum. Denizin dalgalarında ebediyete yönelen hayat ve hareketliliği görebiliyorum. Dağlarda Allah'ın azametini görüyorum. Günbatımında o'nun cemalini görüyorum. Yüksek göklerde ebediyet ve ezeliyeti görüyorum. Yetimin her damla gözyaşında eriyorum... Dulların ahında yanıyorum... Fakirlerin açlıklarında

eriyorum... Mazlumların ve mahrumların karanlık dünyasında kahrımdan ölüyorum...

İHTİYACIM VAR

İhtiyacım var. İhtiyaçlarımı birine anlatmak istiyorum. Varlığımın bütün zerreleri ihtiyaç ateşinde yanıyor. Aşka olan ihtiyaç, kulluğa olan ihtiyaç, yanmaya olan ihtiyaç, feda olmaya olan ihtiyaç, Allah'a ulaşmaya olan ihtiyaç...

Bir maşuk bulmak istiyorum... Allah'ın halifesi olsun. İhtiyaçlarımı kabul etsin. Ve beni kulluk ateşiyle yaksın ki Allah'a ulaşabileyim.

Bir mahbup bulmak istiyorum... Allah'a yakın ve beni Allah'a yakınlaştıracak bir mahbup...

Eteğine gözyaşı dökmek istiyorum... Allah'a takdim olan, kabul olmuş ve Allah'a ulaşmış olsun...

Yanık kalbimi ona sunmak istiyorum... O muhabbet ve merhametiyle kabul edip kutsasın...

Varlığımı yoluna sermek istiyorum... Varlığımı kalbinde kabul etsin ve beni hayatın zincirlerinden azat etsin...

Kuşun havaya, balığın suya ve yavrunun anneye ihtiyacı gibi böyle birine ihtiyacım var...

İhtiyaçlarıma olan susuzluğum, varlığımdan alev gibi çıkıyor. Tıpkı güneşin ışığıyla yanan çölün bağrından göğe yükselen hararet gibi...

Yanmaya, duman olmaya, semada Allah'ın ebediyetinde yok olmaya ve kaybolmaya ihtiyacım var...

GÖZYAŞI VE ŞEHADET

Zulmü gördüğümde, düşmanın sancaklarını gördüğümde ve feryadımın düşman sancaklarının tufanında yok olduğunu gördüğümde ruhtan, aşktan, acıdan, kederden, gözyaşından ve şehadetten yardım alıyorum...

İRFANİ YÜKSELİŞ

Mesuliyet yükünden kaçmak istiyorum... Acıya, kedere ve yalnızlığa tahammül etme mesuliyetinden...

Acıyı, aşkın mucizesi ile lezzetlendirmek istiyorum...

İlahi bir ünsiyet bulmak ve yalnızlığımı onun etrafında ibadetle meşgul olarak geçirmek istiyorum.

Kırık kalbimi ona açmak istedim ki şefkatli elleriyle kalp yaralarımın merhem sürsün.

Varlığımın özü olan gözyaşlarımı ona takdim etmek istedim ki o, zülüfleriyle ıslak gözlerimi silsin.

Şefkat bulutlarının yağmuruyla, içimdeki yanardağları teskin etmesini istedim.

Rabbimin beni gözetlediğini hissetmedim ki, fedakârlıklarımı ve şehadete doğru öne çıkışımı müşahede etsin.

Gecelerimin ortasındaki inlemelerimin ve seherlerimdeki niyazlarımın rabbimin katına çıkmasını istedim.

Varlığımın ateşinin hissiyatını, hissetmesini istedim.

İrfani yükselişime eşlik edip, beni miraca çıkarmasını istedim.

İstedim ki bütün bunlar sonsuz olsun. İstedim ki sonsuz yeteneklerim, kabiliyet derecesinden, hareket derecesine ulaşırsın. Beni uykudan, sönmüşlükten ve katılaşımlıktan kurtarsın. Varlığımın mumunu yaksın. Aslı toprak olan cismimden bir nur yaratsın. Varlığımın külünü eritsin ve varlık cevheriyle birleştirip ebediyet ve sonsuzluğa ulaşırsın.

İstedim ki ruhumu yüceltsin, kalbimi kaynatsın. hislerimi heyecana, yorgunluk ve bıkkınlığımı neşeye dönüştürsün. Cihanın güzelliklerini gözümde canlandırırsın. Bir yaprağın hareketini, bütün sırlarıyla ve güzellikleriyle gösterebilirsin. Ve semanın melekuti nağmelerini, gecenin karanlık bağrından kulağıma mırıldasın.

AŞKTAN BAŞKA, LÜTÜFTAN BAŞKA...

Deryaya baktım; senin hislerinin suyun göğsünü dalga dalga dövdüğünü gördüm.

Semaya baktım; miracının sonsuzluğa uzanan uçuş güzer-gâhını gördüm.

Bir kelebek gibi beyaz bulutların sinelerinden geçtim. Senin neşeni, paklığını ve saflığını hissettim.

Bulutların içine daldım. Koyununda bütün âlemi unuttuğumu hissettim.

Aşıktan, lütuftan, sefadandan, saflıktan ve muhabbet dalgalarından başka bir şey hissetmiyorum.

GAM, AŞK VE NASİPSİZLİK

Cennetin kapılarını bana açtılar. Nimetlerin sayısı hesapsızdı. Çeşit çeşit hoşnutluklar ve lezzetler vardı. Ama ben, kırık kalpli ve dertli olan ben, hepsini reddettim. Bu güzel cennetten yüz çevirdim. Ve bir kere daha keder dünyasının peşine takılıp gittim.

Ben bu acılı kalbime nasıl ihanet edebilirim ki. Ben kederlerden nasıl yüz çevirebilirim. Nasıl olur ki âlemin acılarını unuturum. Kırık kalplileri gam dünyasında nasıl bırakabilirim.

Ben yüreğimde aşk gam ve nasipsizliği taşıyorum. Buna rağmen yeryüzünde acı çeken, kederli, kalbi kırık ve mahrumların sırdaşı ve karanlık gecelerinin munisi olmalıyım. Bu ilahi bir mesuliyettir.

Ben aşktan yandım. Fakat aşkın kendisinde bir kötülük görmedim. Ben gam ve acı deryasında boğuldum, fakat latif ve insani hisler buldum. Yalnızlık çölünde, yakıcı güneşin ortasında, mahrumiyetin yokluğunda eridim. Fakat hayatın maddi kirleri benden döküldü. Pak ve saf olarak irfan dünyasına adım attım.

Ben acı çekmeden, gam çekmeden, yokluk görmeden ve yanmadan yaşamayı hayat saymıyorum. Ve bana vaat edilen cennetin başlangıcı, ölüm yastığına başımı koyduğum andır.

YÜREĞİM DARALDI

Başımı dizine koyup ağlamak istiyorum. Yüreğim daraldı. Ruhum pejmürde... Nefesim kesildi. Rahat nefes alamıyorum. Korkuyorum, korkuyorum... Şehadetin peşinden koşan cesur ve fedakâr birinin korkuyor olması sizce de garip değil mi? Nasıl olurda ölüme âşıkane koşan biri korkar? Hayret...! Gönlüm-

dekini sana nasıl açıklayayım? Benim korkum ölümden değil... Ben halkımın kaderinden korkuyorum... Davamın istik-balinden endişeliyim. Görüyorum ki büyük bir ejderha ağızını açmış, bizi yutmak istiyor. Bütün şiaları ve dostlarını yok etmek için bütün güçlerini, kuvvetlerini ve siyasetlerini seferber etmişler. Bizi ortadan kaldırmak için plan yapıyorlar. Varlığımızı ve hayatımızı yabancıların arzu ve isteklerine teslim etmemizi istiyorlar. Ortam tehlikeli, gelecek müphem, yol ise karanlık görünüyor...

İmkânlarımız yok denecek kadar az. Düşman ise güçlü ve her şeye sahip... Biz belirsiz bir ümide gönül bağlamışız. Arzuladığımız hayallerimiz, bizi hoşnut ediyor. Vazife aşkıyla ileri atılıyoruz. Yüce risalet bayrağını bağrımıza sarmışız... Benim tek mutluluğum Hüseyin bayrağına sahip olmam, Âlinin yolunu takip etmem, yenilgi ve ölümü bağrıma bastığımda da; bu büyük bayrağın dibinde, Hüseyini sancak hatırına şehadete kavuşmamdır. Tek başıma hüseyini bayrakla düşmana göğüs gererek hücum edip er ya da geç kana ve toprağa bulaşmış bir şekilde Kerbela sahnesini canlandırmak istiyorum... Evet, dünyevi zaferin arzusunda değilim. Mazlum halkımın kaderinden korkuyorum. Tarihten gelen bir korkudur bu... Bin ve bilmem kaç yüzyıllık bir korku... Öyle bir korku ki, asırladır şialar bu korkuları, bu düşümleri ve bu sıkıntıları taşıyorlar. Geçmişlerimizin bütün korkuları kalbime dalga dalga vuruyor. Hatta gelecek yüzyılların korkusu, gelecekteki mustazafların ve mahrumların kaderlerinin korkusu...

Felsefik arzularımda ağır bir dert ve keder vücut buluyor. Bir dünya dolusu gam ve keder ve bir âlem dolusu korku... Bütün bu talihsizlikler, bütün bu baskı ve zulümler göğsümde ağırlık yapıyor. Kendimi sıkıntıya sokuyorum. İsterim ki tahammül ve fedakârlık kahramanı olayım ve bin bilmem kaç yüzyıllık bu kadar acı ve korkuyu göğüsleyeyim. Ve böylece bu mukaddes davayı yeni nesle ulaştırayım...

EY MUKADDES GÖZYAŞI

Ey mukaddes gözyaşı! Gönülden selam sana. Bu halisane selamımı kabul et...

Sen ey gözyaşı, varlığın özüsün...

Sen yanık kalbin volkanısın. Kaynayıp alevlenirsin ve insanın gözlerinden varlık âlemine adım atarsın.

Ey gözyaşı! Ey karanlık gecelerimin dostu...

Ey miraca yükselmede bana yoldaş olan...

Ey en zor acılarda ve en öldürücü kederlerde yaralı kalbimi teskin eden...

Ey varlığımı temizleyip masum bir çocuk gibi günahlardan arındıran...

Ey beni eriten ve topraklılığımı cevherleştirip Allah'a ulaştıran...

Ey acıyı lezzete dönüştüren, kederi irfana sevk eden...

Ey beni yakan ve varlığımın külünü göğe savuran...

Ey beni yok eden, bencillikten ve böbürlenmekten kurtaran ve Allah'tan başkasını gör-memem, zikretmemem ve dilememem için beni "fena olma" derecesine ulaştıran...

Ey mukaddes gözyaşı, ey hayatın özü...

Ey kırık kalplilerin yağmuru, ey meleklerin nağmesi...

Ey tufanların sessizliği, ey kalbin huzuru, ey aşk meltemi, ey varlığın sözü, ey İlahi kaynak, ey güzellik, ey azamet, ey

ebediyet... Ben hayatımla sana tutkunum. Ben varlığımı sende buldum. Ve şimdi kaderimi sana emanet ediyorum...

Ey gözyaşı! Allah'ın rahmeti üzerine olsun ki Allah'ın rahmetini üzerime yağdırdın...

Sen ey gözyaşı! Beni ebediyete ulaştırdın ve varlığın okyanusundan Ali'ye doğru bir yol açtın...

GÖZYAŞI BENİM MÜNACATIMDIR

Gözyaşı benim ab-ı hayatımdır.

Gözyaşı kararsız gönlüme teselli verendir.

Gözyaşı benim Allah'a olan deruni münacatımdır.

Gözyaşı ruhumun en mukaddes selamıdır.

Gözyaşı mabuduma takdim ettiğim en pahallı hediyedir.

Gözyaşı aşk ve muhabbet ağacını suladığım pınardır.

Gözyaşı içinde yüzdüğüm aşk ve muhabbet okyanusudur.

Gözyaşı beni ebediyete ulaştıran köprüdür.

Gözyaşı zeminin semaya selamıdır.

Gözyaşı semanın zemine hediyesidir.

Gözyaşı kalp ve ruhumun temizleyicisidir.

Gözyaşı saadet denizimdir.

Gözyaşı sırdaşım, gönüldaşım ve karanlık gecelerimin ünsiyetidir.

Gözyaşı son nefesimdeki rahmet anıdır.

Gözyaşı münacatım, namazım, kuvvet ve gıdam, varlığım ve hayatımdır.

Gözyaşı yüreğimden fıskıran pınardır.

Gözyaşı bedenimin ruhuma selam ve tehiyyatıdır.

Gözyaşı meleklerin Yüce Allah'a sundukları selamdır.

Gözyaşı içimdeki şelalenin sesidir.

Gözyaşı melteme ve yaprakların titreyişine cevabımdır.

Gözyaşı kalbimin hayat örgüsünün tabiatla olan ahengidir.

Gözyaşı hayat ve yaşamın sırrıdır.

Gözyaşı güneşin doğuşuna ve batışına selamımdır.

Gözyaşı tabiatın güzelliklerine şükür ve selamımdır.

Gözyaşı kalbimin en latif hislerini beyan edendir.

Gözyaşı deruni düğümlerimi açandır.

Gözyaşı Yüce Allah'ın dergâhına olan tövbemdir.

Gözyaşı ruhumun ve kalbimin huzur ve istirahatıdır...

İLAHİ! SANA NASIL ŞÜKREDEYİM...

İlahi! Bana acı ve keder nimetini ihsan ettiğin, yaralı kalbimi aşk ateşinde dağladığın, fakr vadisinde beni bütün her şeyden ihtiyaçsız kıldığın için ve yalnızlık dünyasında sabrım ve mahbubum olduğun için sana şükredeceğimi bilmiyorum...

Rabbim! Bütün lezzetlere doyurduğun ve kalıcı olmayan bu lezzetleri bana gösterdiğin için, kalp ve ruhumu sonsuz

rahmetine kabul ettiğın ve varlığını aşkınla doyurduğın için, dünya ve içindekilerden alakamı kestiğın ve böylece beni varlığınla doldurup taşırdığın için sana şükrediyorum. Öyle ki bütün âlemin varlığı veya yokluğu benim için bir oldu ve bütün âlemin düşmanlığı da sıradan ve değersiz oldu...

ÖZLEM VE ARZULAR

Gözlerimi dünyaya kapadığım gün tam bir huzura kavuşacağım ve yaralı kalbim özgür olacak. İçimdeki yakıcı ateş teskin olacak ve Rabbiyle buluşma şerefine nail olacak. Bu dünya ve içindekilerden kurtulacağım. Amma dostlarım ve çevremdekiler nasıl latif bir kalbi, nasıl yüce bir ruhu ve nasıl büyük bir yeteneği kaybettiklerini bilmeyecekler... Öyle bir kalp ki, karıncanın eziyetine bile katlanamıyorken, başkasını derdini sırtlıyor... Bütün acıları canı pahasına satın alıyor ki, kimsenin parmağı bile incimesin... Öyle bir kalp ki; bir dünya dolusu sabır, tahammül ve fedakârlık, acı ve kedere kendini feda etmiş, belalara karşı bir kalkan...

Özlemleri ve arzuları ne idi?

Onun arzusu; fedakârlığını kimse tarafından anlaşılmasa, içindeki acıları kimsenin bilmemesi ve iyiliklerinin gizli kalmasıydı...

Özlemi ise; her kes tarafından kovulan birine âşık olmak, herkesten uzak bir ağacın gölgesine sığınmak, herkesi titreten tehlike dolu ve ölümün kol gezdiği bir yere gitmek ve yaşamın şiddetinde yalnız olmak idi...

Fakrın yaşamanın zevki, yalnızlığın, keder ve acının zevki, aşk ve muhabbetin zevki, irfan ve sülükün zevki ve güzelliğın zevki...

Varlığım gözyaşındır. Hayatımın özü olan, gözyaşı...

Varlığım aşktır. Cihanı aydınlatacak kadar, yakıcı bir aşk...

Varlığım heyecan ve muhabbettir. Harekete geçiren ve canlandıran bir heyecan ve muhabbet...

Varlığım letafet, güzellik, sanat ve irfanla yoğrulmuş...

Varlığım, Yüce Allah'ın sıfatlarının tecelligahıdır...

Merhameti, gazabı, aşkı, arzuları, uykusu, kederi ve acıları hepsi Yüce Allah'ın güzelliğinin ve celalinin tecellisidir...

Acaba bunları beyan etmek gururdan mıdır? Gururdan Allah'a sığınırım. Bırak bu münacatlar da diğer münacatlarla birlikte sıralanıp bende kalsın.

Ben lütuf ve güzellikten bahsediyorum. Çünkü lütuf ve güzelliği seviyorum. Aşktan, irfandan, acıdan ve kederden bahsediyorum. Hatta eğer haddimde ise derim ki; ben onlara aşığım, onlara gönül bağladım, onlardan lezzet alıyorum. Yeter ki bende olsunlar...

İlahi! Bu güzellikleri seni tespih etmek için nimet sayıyorum. İnsanların ayaklarının altında toprak olabilecek bir tevazu ile... Kimsenin göremediği ve işitmediği bir tevazu ile... Öylesine destanımsı bir tevazu...

Ne yapayım? İçimdeki yangını nasıl açıklayayım? Gözyaşı pınarlarıyla bu alevi nasıl söndüreyim? Varlığımın yanardağından sıçrayan aşk ve muhabbet kıvılcıklarını aklım ve gönlümle nasıl kontrol edeyim?

VARLIĞIMI TAKDİM ETMEK İSTİYORUM

Ondan ne istiyorum? Ne bekliyorum? İhtiyaçlarım nelerdir?

Varlığı ruhumu hareket ettirsin. Beni “alayı illiyine” çıkarmasını istiyorum. İçimdeki yeteneklerimi canlandırmasını istiyorum. Beni mahir ve ehil kılmasını istiyorum.

Allah’ın rızasına ulaşip varlığımı O’na takdim etmek istiyorum.

Ruhumu dalgalandırmasını, kalbimde aşk ateşini canlandırmasını, cismanilikten azat etmesini ve göklere çıkarmasını istiyorum...

Pejmürde ruhumu canlandırmasını ve yaşamın değersiz ve sıradan zevklerini nazarımda ehemmiyetsiz kılmasını istiyorum...

TAM BİR TEVEKKÜL

Ölüm ejderhası ağzını açmış dostlarımı tek tek yutuyor. Ben çabucak onun dişleri arasından firar ediyorum.

Kaza ve kader beni kuru bir yaprak gibi bir o tarafa bir bu tarafa savuruyor. Kurşun yağmuru altında ölüme dalgalarına dalıyorum. Tam bir tevekkül ve sorgusuz bir rıza ile olayların okyanusunda yüzüyorum.

Evden dışarı her adım attığımda ölümü görüyorum. Zaten yaşadığım yerde tehlike kol geziyor. Ve ben, tehlikenin tam ortasında doğmuşum...

Mesuliyet ve vazifenin ağırlığı belimi büktü. Ama ben yaşadığım müddetçe bu ağır yükü yere koymayacağım. Velev ki en büyük töhmetler, saldırılar, kötü sözler, yalanlar ve şeytani iftiralar bana yönelmiş olsa bile...

BÜYÜK ALİ'YE BAKINIZ!

İnanıyorum ki Yüce Allah, insanlara davaları yolunda tahammül edebildikleri eziyet ve acılara göre karşılık verir. Her insanın kıymeti, davası yolunda katlanabildiği acı ve eziyet kadardır. Ve görüyoruz ki, dava adamları, hayatlarında herkesten daha çok acı ve eziyetlere duçar olmuşlar.

Büyük Ali'ye bakınız ki, acının ta kendisidir. Sanki varlığının her zerresi acı ve kederle pişmiş...

Hüseyne bakınız, işkence ve acı deryasına dalmış. Cihanda bir örneği daha yok...

Zeyneb-i Kubraya bakınız, acı ve eziyetle dost olmuş...

Acı insanın kalbini uyandırıyor, ruhu saflaştırıyor, gurur ve bencilliği yok ediyor, kibir ve vefasızlığı ortadan kaldırıyor ve insanı kendine getiriyor...

İnsan bazen kendini unuttur. Zayıf bir bedene sahip olduğunu unuttur. Âlem ve zaman karşısında zavallı, kudretsiz, hiçbir şeyi olmayan ve savunmasız bir beden... Ölümlü olduğunu ve birkaç günlük ömrü olduğunu unuttur. Bedeninin ruhuyla birlikte ebedi âleme gidemeyeceğini unuttur. Bundandır ki insan, ebedi, kayıtsız, gurur ve kudretli olma hislerini taşır. Zafer sarhoşluğunun, uzun emellerinin ve ardı arkası kesilmeyen arzularının ardından, acı gerçeklerden habersizce koşar. Ve baskı zulmünden vazgeçmez...

Ama acı insanı kendine getirir. Varlığını hakikatini ona öğretir. Zayıflığının, faniliğinin ve zavallılığının farkına vardırır. Elini gurur ve kibirden çektirir. Bencilliğinin, egosunun ve gururunun manasını ona kavratır...

İSTERİM Kİ...

Acıdan ve kederden oluşan varlık yükümü sırtlayıp, yokluk çölüne doğru yola koyulmaktan haz alırım.

Her şeyden ve herkesten geçip yalnızca Allah yolunda ve O'nun ünsiyetiyle yaşamak isterim.

Yeri altıma döşek, yüce semayı üstüme yorgan yapmak, hayattan ve hayatın gereklilerinden azat olmak istiyorum. Meçhul ve adı unutulmuş olarak ezilenlerin dünyasına doğru gitmek istiyorum. Onların çektikleri eziyet ve işkencelere katılmak istiyorum. Afrika'nın kara özgürlük savaşçıları arasına savaşmak ve şehadete nail olmak istiyorum.

Beni yakmalarını ve külümü rüzgâra savurmalarını isterim ki bir kabirlik yer bile işgal etmeyeyim.

Beni kimsenin tanımamasını, acı ve kederlerimden kimsenin haberdar olmamasını, gecelerdeki münacatlarımı kimsenin anlamamasını, gece yarısı beni yakan gözyaşlarımı kimsenin görmemesini, kimsenin bana muhabbet taşımasını, hiç kimsenin bana teveccüh etmemesini isterim. İsterim ki Allah'tan başka kimsem olmasın. O'ndan başka kimseye münacatta bulunmayayım. O'ndan başka bir dost ve sığınağım olmasın...

Yüksek bir dağda, bütün zincirlerden özgürce, güneşin varlık deryasındaki batışını izlemek istiyorum. Bütün hayatımı bu tanrısal güzelliğe emanet etmek istiyorum. İstiyorum ki, bu sihirli güzellik hünerli elleriyle, hayatımın örgüsüyle oynasın, yanık kalbimi açsın, içimdeki volkanı özgürleştirsin, hayatımın özü olan gözyaşlarımı özgürce akıtayım, kalbime ve ruhuma ağırlık yapan sıkıntı ve ukdeler çözülsün... Gırtlığıma yapışan nefes kesici kederleri, kalbimi delik deşik eden öldürücü acıları

güzelliğın mucizevî gücüyle, tersine dönüştürsün. Kederi irfanla, acıyı fedakârlıkla değiştirsin. Öylece hayatımı esir alsın ki ben de, delice tüm varlığını güzelliğe teslim edeyim. Ruhum güzelliğın nuruyla ebediyete uçsun ve huzur âleminde, huzurlu bir şekilde gezegenlerden geçsin. “likallah” için miraca çıkayım ve varlığın acı ve kederinden kurtulayım. Saatlerce bu halde kalıp bu melekuti yolculuktan lezzet alayım...

İsterim ki gece yarılarında yer ve göğün gizemli sessizliğinde münacat için kalkayım. Yıldızlarla fısıldaşarak kalbimi konuşulmamış binlerce söze açayım. Yavaş yavaş fezanın derinliğine yükseleyim. Sonsuz âlemde eriyeyim. Varlık âleminin sınırlarından çıkayım. Fena vadisine dalayım. Ve sadece Allah'ı hissedeyim.

İSTEMEM

Dostlarımlın ve büyüklerimin dostluk ve muhabbet için beni müdafaa etmelerini ve hadiseler tufanından kurtarmalarını istemedim ve istemem.

Dostların ve candan sevenlerin, şefkat ve merhametini alıp, onun maddi ve manevi kudretinden, mukaddes hedefime giden yolda istifade etmeyi istemedim.

Ama her zaman mum olmayı, yanmayı, ışık vermeyi, mücadelenin bir numunesi olmayı ve zulmün karşısında mücadele eden hak bir kelime olmayı istedim.

İstedim ki her zaman cesaret ve fedakârlığın mazharı olayım ve şehadet bayrağını Allah yolunda dalgalandırayım.

İstedim ki fakr deryasına dalayım ve hiç kimseye el açmayayım.

İstedim ki feryat olup yeri ve göğü fedakârlığımla, imanımla ve direnişimle sarsayım.

İstedim ki Hak ve batılı birbirinden ayıran mizan olup yalancıları, bencilleri ve kindarları rezil edeyim.

İstedim ki böyle bir numune insanlara göstereyim ki, ne sağın ne solun delili kalmasın. Ve bu numune doğru yolu aydınlatsın, beyan etsin ve aşikâr kılsın... Böylece kaderin bu çetin imtihanının savaşında her kes kararını versin ve kimseye mazeret yolu kalmasın.

Ama her zaman şunu istedim ki; dostlarım beni müdafaa etmek istediklerinde, şahsıma olan muhabbetleri için değil de Hak için müdafaa etsinler. Eğer davama ilgi duyuyorlarsa, bu kalbinde iyilik olup acı çeken, yüreği yanık bir dostlarına merhamet ve şefkatten değil de, belki davanın hakkaniyetine taraftar olmak için olsun.

ALİ'NİN DİRDİNE ORTAK OLMAK

Ali (as)'ın derdine ortak olmak ne güzeldir. Eziyet çekmek, en aşâğılık cinayetkarlar tarafından töhmet altında bırakılmak ve insafsız kindarlar tarafından nefret edilmek ne güzeldir.

Yüksek hurma bahçeleri kenarında, gece yarılarında dağlanmış yüreği açıp feryat ederek semanın yıldızlarıyla münacatta bulunmak ne güzeldir...

Adı keder ve acı olan bu yüce İlahi hediye Ali (as)'ın taraftarı olmak ne güzeldir...

Her yerden ve herkesten bağını koparmak, herkesten ümitsiz olmak, dünyayı üç talakla boşamak, keder ve acının sarayına sığınmak, mermilere karşı durmak, yenilgilerden bir kurtuluş

gemisi yapmak, mutlak ümitsizlikten kurtuluş müjdesini almak, kurtuluş âlemindeki bekleyişin rahatsızlığından kurtulmak ne güzeldir. Her yer ve herkesten firar ederek sadece ve sadece Allah'a koşmak, yaralı kalbin ateşini gözyaşı ile teskin etmek ne güzeldir...

Suyun kenarında veya yüksek dağların zirvesinde, gece yarısı münacatta bulunmak ne güzeldir...

Seherde ağlamak ne güzeldir. Yürümekten yorulup deniz kenarında kumlarda, bitkin düşerek uykuya dalmak ne güzeldir...

HAYAT NEDİR?

Hayat nedir? Acaba insan yemek, uyumak ve nefes almakla yetinir mi?

İlahi! Bana her şeyi cömertçe verdin. Eş, çocuklar, ev, kabile, ilim, sanat, irfan, marifet... Fakat zannedersen hayata bu değildir... Susuz ruhumu doydurmuyor. Biliyorum ki bu dünyada birkaç günden başka yaşamayacağım... Er ya da geç bu dünyayı terk etmem gerek...

O an anladım ki Hak ve Hakikatten başka kıymetli bir şey yok ve Allah'tan başka mutlak Kaim yok...

Yazık olur ki; birkaç günlük hayat için, Hak ve Hakikati ayakaltına alıp zulüm, küfür ve cehalete teslim olayım...

Allah'tan başka hiçbir şeye tapmamam, hak ve hakikatten başkasına tazimde bulunmamam ve Allah'tan başka hiçbir güce teslim olmamam gerekir.

Günler benim için çok zorlaştı. Yer ve gök değirmenin iki taşı gibi beni sıkıp un ufak ediyor. Takriben bütün âlem bana düşmanlık için ayakta ve bütün ümitler ve arzular tamamen karar-mış.

Hayattaki zor bir yol ayrımının başındayım. Ya küfür ve zulme teslim olacağım ya da ölüm ve yokluğu kabulleneceğim. Allah'a hiç minnet etmeksizin ve karşılık beklemezsizin, yalnızca aşkı için ve kemalini, celalini ve cemalini hissetmenin hatırına her şeyimi feda etmek, ne kadar sade ve caziptir.

Sadece hayatımı değil, belki her şeyimi, bütün çevremdekileri, bütün dostlarımı, bütün çocuklarımı, çokça emek sarf ederek kazandıklarımı, adımları ve şanımları, aşk ve marifetlerimi, arzularımı ve bütün varlığımı bu ölüm ve yokluğa teslim etmem gerek...

NE GARİP BİR MACUN

Demir ve gözyaşı... bu benim. Ne garip bir macun! Latif bir tabiat, hassas bir kalp, yaşlı gözler, aşk ve muhabbetle örülmüş bir varlık... o an demirden daha demir, granitten daha sert ve dağlardan daha muhkem olur. Acaba gözyaşı ve demir nasıl bir araya gelirler?

Doğrusu insandan başka böylesine tezatları bir araya getirecek şifreleri taşıyan başka bir varlık yok. Doğrusu Allah (cc) böyle bir varlıkla, yaratıcılığını ve sanatını kemale erdirmiştir.

Ölüm yakınımaya geliyor. O kadar rahat ve mutmain bir şekilde ona bakıyorum ki, sanki bana gelen sadece bir elçidir... Mermi yağmuru bana taraf akıyor ve ben o kadar soğukkanlı ve muhkem duruyorum ki, sanki bedenim çelikten ve kurşungeçirmez... Yanımdaki savaşçılar kana ve toprağa bulanıyorlar ve ben o kadar sıradan görüyorum ki, sanki kalbim taşstandır...

Çocuklar yedikleri kurşunların acısında feryat ediyorlar, yüreği dağlanmış anneler feryat ediyorlar, dul kadınlar feryat ediyorlar. Fakat ben sanki merhametsiz ve acımasız biri gibi hissetmiyorum...

Aynı ben bir karıncaya eziyet edemem. Canıma kasteden düşmanımı öldürmek istemiyorum. Bir yaprağın titreyişiyle yüreğim titrer. Yaşlı bir gözün karşısında eririm. Bir yıldızın göz kırpması beni mest eder. Seher yeli beni göğe çıkarır.

İlahi! Bu yumuşaklık ve katılık nasıl bir araya gelmiş? Anlayamıyorum...

HAYATIM YANMAKTIR

Bazen düşünerek ve yavaş yavaş yazıyorum. Zaman geçiyor ve kalem bir çıkmaza ulaşıyor. Akıl cümleleri ve ibareleri bulmanın sıkıntısındadır. El uzunca bir bekleyişte kalır. Akıldan bir emir gelsin ve o da aklın emrini kâğıda döksün diye...

Amma bazen gönül yazar. Hisler isyan eder, ruh uçar, beden yanar ve kan kaynar. Söylenmemiş düşünceler ve dokunulmamış bir dünya varlığın vicdanından ışık hızıyla geçer. Öyle ki, en hızlı kalemler onun hızına yetişemez. İrfani hisler hızlıca varlığımı sarar ki saklama fırsatı bulamam. Varlığımın yanardağı görülmemiş bir hızla göğe doğru fışkırır ki hiçbir güç onu kontrol edemez. Ruhumun ışık hızıyla göğe yükselişine, en süratli atlar bile eşlik edemez... Cismim eriyor, dışım yanıyor, bedenim ateş oluyor, kalem suskun ve donmuş, başımdan geçenleri kaydetmeye gücü yetmiyor...

Ben yanıyorum... Zaten hayatım da aşkımda yanmak ve feda olmaktan ibarettir.

Kalbim çocukluktan beri taşıdığım kalptir. O dönemlerdeki letafet, heyecan, aşk, saflık, ihlâs, fedakârlık duyguları, kulluk bilinci ve arzularla doludur.

Bu gün kazandıklarım ilim adına silahlanmamdır. Fakat kalbim hiçbir zaman ilmin ve aklın ürünü değildir...

YANDIM! YANDIM...

Bunlar yoksa kalbimin sen olduğunu bilmiyorlar mı? Ruhum olduğunu? Hayat ve varlığım olduğunu? Bu denli katı kalpli insanlar görmemiştin ki bedbaht ve perişan bir gencin kalbini ateşte yakınsınlar! Onlar tasavvur edemiyorlar mı sen gerçekten kalbisin! Seni ateşe koyduklarında beni yakıyorlar.

Ey insanlar Allah'tan korkun! Beni daha fazla yakmayın, bu kadarı bana kâfidir! Vicdanlı kimse yok mu? Kalbinde şefkat taşıyan biri yok mu ki içimdekileri ona anlatayım? Yazık ki kalbi ve vicdanı olanlar yok olup gittiler ve diğerleri de laf anlamazlar...

Gözyaşı yerine kan ağlıyorum. Fakat onun yürek yangını ve benim içimdeki ateş sönecek gibi değil. Ateşi su ile söndürürler. Fakat ne yazık, aşk ateşi gözyaşı ile sönmüyor...

Allah için kalbimi bana bırakın. Onunla münacat etmek istiyorum. Onunla acılarımı paylaşmak istiyorum. Geceyi sabaha kadar onun yanında geçirmek, gözyaşlarımı ona takdim etmek ve ayaklarını altındaki toprağı öpmek istiyorum.

Yandım! Yandım... Allah için benden el çekin ve merhamet edin. Keşke içimdeki hisleri anlayabilseydiniz. Ben size ne yaptım ki? Hayatım boyunca kime eziyet ettim? Ben de ne hata gördünüz? Hangi günahı işledim ki bunca azabı ve sıkıntıyı hak edeyim? Henüz yaşıyorum. Henüz gözlerimden yaşlar akıyor...

HENÜZ GÖNLÜMDE AZ ÇOK ARZULAR VAR

Henüz gönlümde az çok arzularım var! Henüz yaşamak için koşturuyorum. Henüz semaya doğru ellerimi uzatacak ve Yüce Allah'tan yardım dileyecek takatim var. Henüz dertli gönlümdeki yanık ah'lar işitiliyor. Bana hala yarım canı kalmış diyorlar!

Fakat siz, nefes aldığım halde canlı canlı kalbimi yakıyorsunuz. Beni, yaşamak için ümidim olduğu halde ebediyen toprağa gömmek istiyorsunuz. Sizden yardım talebim ve beklentim olduğu halde, beni uzaklarda terk edip unutuyorsunuz. Gerçekten o kadar günahkâr mıyım ki canlı canlı beni yakıyorsunuz? Gerçekten o kadar çaresiz ve bedbaht mıyım ki öylesine mütevazı bir arzuma, ufacık bir değer bile vermiyorsunuz?

Ey insanlar! Eğer böyleyse, bu kadar günahkârsam, bu kadar zelil ve çaresizsem, bu kadar bedbaht ve acizsem, bu denli ateşi ve cezayı hak ediyorsam beni yakınınız ve külümü rüzgârlara savurunuz ta ki benden bir eser kalmasın! Adımı da unutun. Sakın kimse beni aramasın da! Ve kimse adımlarımı anmasın! Kimse merhametlerimi, aşklarımı ve fedakârlıklarımı hatırlamasın! Bırakın yok olayım ve bu dünyadan tamamen el çekeyim... Doğruca Allah'a gideyim ve her şeyi unutayım. Sadece O'nu düşüneyim. O yani kadim ve ezeli dostum... O aşk ve maşukum... O her zaman sohbet ettiğim... O karanlık gecelerimin munisi...

EVET, BENİ YAK!

Rabbim! Sana şükürler olsun ki bana acı ve kederle dolu bir gönül verdin. Sana şükürler olsun ki, hamurumu ateşle yoğurdun ve aşkın eridiği fırında pişirdin.

Rabbim! Senin ezeli olan her şeye tahammül ederim... Acı ve kederi gene bağırımaya basarım... Bana azap ver... Beni yak... Külümü de rüzgâra savur... Senden şikâyetim yok... Evet, mum gibi gülerim ve gözyaşı dökerim. Yanar ve ölürüm...

Bu kadar azabı hak edecek ne günah işledim? Aslında ben kendimi biliyorum. Varlığım baştan aşağı günahla dolmuş. İlahi! Ağlayamıyorum...

Ey Rabbim! Acaba benim yüreğimden daha acılı bir yürek var mı?

İlahi! Varlığım aşkınla yoğrulmuş. Hayatım, senin yolunda aşk ve fedakârlıkla sonlanacak... Merhametli olmak, fedakâr olmak, kendini unutmak, dünyanın lezzet ve hilelerini ayağımla tepmek ve hatta eziyet ve kötülüklerini sevmek ve sabrederek acılarına tahammül etmek... Bunların hepsi, evet bunların hepsi benim yaşamımdır. Şimdiye kadar kazara bile bir karıncayı incitmemeye çalıştım. Her zaman başkalarının dertlerine ağladım. Her zaman kendimi başkasına gelen belaya siper ettim. Her zaman başkası yaşasın diye kendimi yok ettim. Her zaman tehlikelerin karşısında durdum ki başkasına ulaşmasın... Fakat Rabbim! Acaba acılı kalbimi her gün daha şiddetli bir acı ve daha derin bir kederle dağlayan nedir? Acaba beni imtihan mı ediyorsun? Doğrusu zayıf ve bedbahtım... Eğer beni gelecek için pişirmek istiyorsan artık takatim kalmamış ki... İlahi! Dertliyim... Her ne kadar bütün acıları bana verdinse de yine sana geliyorum. Gene muhtaç ellerimi sana uzatıyorum... Evet, beni yak! Daha çok yak. Beni yok et. Ve yine canlandır... Ve

yine acı ektir... Ve yine beni yak... Ve klm rüzgâra savur...
Ve yine... Ve yine...

BIRAK YANAYIM!

Birak alevlerimden cihan aydnlansn. Birak gzyalarmdan,
muhabbet ağacı suya doysun.

Birak yalnızlığımdan irfani bir sema vucud bulsun. Muhammed
(saa), Ali (as) ve Mesih (as) bu semanın en parlak yıldızları
olsun. Ve bu semanın gök taları melekler gibi Allah'ı tespih
etsin.

Birak akm, mukaddes ateşi cihana atn. Ona Şevk, heyecan
ve hararet getirsin. Ve canlandrsn...

Birak kalbimin kan, kanlı batn Őafaęını diriltsin.

Birak kalbim, cihann bütün acı ve kederlerini kendinde toplansn.
nsanların kalplerine neşe ve sevinç tohumları eksin.

Birak benim yakıcı ah'larm adalet gğnde, ateşten bulutlar
meydana getirsin. Ve bu bulutlardan yağan yağmur zulmün
kökünü kurutup, adalet ağaçlarını yeŐertsin.

Birak heyecan dolu hislerimin kabarması, okyanusun haŐin
dalgalarını meydana getirsin.

Birak fitratmn yüceliği, gezegenleri de an... Ve toprak
kkenliliği de utandrsn...

Birak fakrm dünyaya zenginlik versin. Ay, güneşi ve yıldızları
yoksula hediye etsin.

Birak fedakrlğim, ln bağrında pınarlar coŐtursun. Ve adsz
savaşçılar bu pınarlarda arnsn.

Bırak unutulmuşluğum bile o kadar saygın olsun ki, uzak fezanın korkunç sessizliğine düşmüş en uzak yıldızı bile beni kıskansın...

Bırak yanayım ve ateşim cihana nur saçsın. Ve külüm varlığın cevheri gibi, ölü dünyaya hayat bağışlasın.

Bırak âşıkane Allah'ın dergâhında kurban olayım ve dünyadakileri saadete ulaştırayım.

Bırak ah'larım yanardağları uyandırsın...

Bırak ruhum, meleklerin yeri olan arşa çıksın.

Bırak gözlerim ebediyet yoluna açılsın ve mahdut cismimi sonsuzluğa yöneltsin ve ruhumu sonsuzluğa ulaştırsın.

Bırak yanayım...

EY BÜYÜK MESİH (AS)!

Ey büyük Mesih (as)! Ey aşkın ve fedakârlığın mazharı! Ey hayatını insanlığın merhamet ve muhabbetine rehin bırakan! Ey kendi varlığını beşeriyetin hatalarına ve günahlarına set yapan! Senin doğum gününe atfedilmiş bu mukaddes günlerde, sana koşuyorum ve kalbimin en derin selamlarını, heyecan dolu, dalga dalga, en nazik hislerimle sana takdim ediyorum.

Senin adını her işittiğimde baştan aşağı titriyorum. Gözlerim yaşla doluyor. Kanım kaynıyor. Ve varlığımın bütün zerreleri senin merhametinle yanıyor. Çocukluğumdan beri sana divaneyim. Aşk kelimesine aşına olduğum gün seni tanıdım ve fedakârlıkla tanıştığımından beri sana âşık oldum.

Hedefi, aşktan başka bir şey olmayan dünya, büyük bir eğitim meydanıdır. Bu dünyadaki her şey beşerin emrine verilmiş. İhti-

yacı olan her şeyle donatılmış. Sanatın en büyük numuneleri, en güzel mahlûkat, göktaşlarından yıldızlara, taş kalpli, kavgacı, zorba ve istilacılardan kalbi buruk yetimlere, zulüm ve cinayet numunelerinden hak ve adalet meleklerine kadar her şey ama her şey çeşit çeşit yaratılmıştır. İnsanlar bu garip oyuncaklarla meşguldürler. Her kes boyuna göre bir şeyle meşguldür. Fakat bu oyundan razı olmayan, heyecanlı ve bağıri yanık birileri vardı. Yaradılışın bu güzel numunelerini kutsamak istediler. Güneşin doğuşunu, batışını ve mehtabı methediyorlar. Deryanın çılgın dalgalarına gönül veriyorlar. Yıldızların göz kırpmasına, can bağışıyorlar. Tasvir edilemeyecek güzellikteki bu letafetler için ve bu hadsiz ve hesapsız büyük kudret için gözyaşı ile birlikte hayatlarını takdim ediyorlar. Dağların, okyanusların, göklerin ve gezegenlerin azameti bakıp bütün bu letafet, güzellik, kudret ve azametın yaratıcısına tam bir tevazuyla diz çöküp secdeye kapanıyorlar. Fakat bu cazip ve latif varlık hediyeleri, onları hediyeı verenin peşinden gidip, kendilerine bağışlanan varlık, hayat, lütuf ve muhabbete karşılık teşekkürlerini huzurunda takdim etmeye teşvik ediyor.

Bunlar bütün sorumluluklarının gereğı gibi yaşıyorlar. Fakat başkaları bütün hayatlarını oyun eğlenceyle geçiriyorlar. Arılar ve karıncalar gibi kendi etraflarında dönerek, telaşla şunun bunun arkasından koşuşturuyorlar. Fakat birkaç adım ötelerini göremiyor ve en küçük menfaatlerinden bile vazgeçmiyorlar. Ama bunlar ise, aşk ve bağılılığın şiddetinden iştiyakla etraflarına bakıyorlar. Daha büyük, daha güzel ve daha yüce şeylerin peşindeler. Bir kere bile başlarını kaldırdıklarında, bütün bu güzelliklerin yaratıcısını anında görüyorlar. Hayranlık ve şaşkınlıkla kalakalıyorlar. Heyecan dolu arzularını unutuveriyorlar. Baştan aşağı yarda yok olup, kendi acizlik ve değersizliklerinden bu kudret, azamet, güzellik ve cemalin karşısında aşktan bahsetmeye cüret edemiyorlar. Kendi zavallılıklarının hayâ ve utancında öylesine aşık ve meftun olurlar ki,

varlıklarını unutup aşk ateşlerinde yanıyor ve bundan lezzet alıyorlar.

Yüce Allah, böyle kullarını sever. Yüce Allah bütün aratılanları, vesileleri ve yaşamın gereksinimlerini âşıkları eğitmek için yaratmıştır. Aşk hayatın hedefidir ve hayat aşkın tevilinden başka bir şey değildir.

Eğer aşk olmasaydı dünya sönerdi.

Eğer aşk olmasaydı hayat yorucu, öldürücü ve bıktırıcı olurdu.

Eğer aşk olmasaydı bu varlık oyunu, insanla alay eden başka bir şey olmazdı.

Evet, aşk hayatın hedefidir. Ve sen ey büyük Mesih, sen bunun mazharısın. Sen aşkı anladın. Sen gönlünü beşeriyetin aşkına açtın. Sen aşkın kendisi oldun. Ve sen bu aşk oyununun yol ve yöntemini öğrettin. Maşukun yolunda fedakârlığın öncüsü oldun. Mum gibi yandın. Âşıkların defterine bakıldığında ey büyük Mesih, öylesine parlıyordun ki azametinden gözler kamaşıyor...

O BENİM RABBİMDİR

Gamlı ve kederliydim. Zor günler geçirdim. Yıkılmış hayaller âlemini, hoşnutlukları, gözyaşlarını, geçmişleri ve gelecekleri yaşadım. Neyle karşılaştıysam efkâr ve sıkıntıdan başka bir şey görmedim. Nazarımda gökyüzü bile küçülmüş, kalbimi sıkıyordu. Gündüzler bile kararmıştı. Yavaş yavaş ağaçların altından, dönemeçli yollardan geçiyordum. Yüce Allah'a münaca-tımda gök ve yıldızlar bana sırdaş oluyordu.

Bazen şehrin stadyumunun basamaklarını tırmanıp en yüksek noktasına çıkıyordum. Ta ki alanı tam olarak görebileyim. Rüz-

gârin etkisiyle titreyen ağaçlar, güneşin batışıyla oluşan gölgelerde göz kırpan lambalar, kızıllaşan güneş ışıklarının altında rengi belirsizleşen binalar ve evler... Hepsi kendine özgün bir efkâr oluşturuyordu...

Hava kararmaya doğru henüz güneşin ışıkları ufuktaki bulutların arasından süzülürken sanki güneş, vedalaşıyor ve dünyayı karanlığa teslim ediyor gibidir. Karanlık, kederli ve efkârlı bulutlar yavaş yavaş doğudan öne çıkıyorlar. Tabiat bir av gibi, sorgusuz sualsiz karanlığa teslim oluyor. Her yeri sessizlik kaplıyor, en ufak bir hareket bile artık görülmüyor. Kuşlardan da bir eser kalmıyor... O vakit Allah'a münacat etmek için sıra bana gelir... Artık baharın bulutları gibi gözyaşı dökmenin, inlemenin, acı geçmişi yad etmenin, karanlık ve müphem geleceği düşünmenin, bütün gücümle Rabbimden talepte bulunmanın, kalbimi ve ruhumu ihlasla O'na teslim etmenin, sonsuz lütuflarına en samimi duygularla teşekkür etmenin zamanı gelmiştir... Karanlıklardan, keder ve acı bulutlarından, yenilgilerden ve beni kuşatan düşmanlarımdan aciz bir şekilde O'na sığınmalıyım. O benim Rabbimdir. Yüce olan Allah'ım, ebedi olan Allah'ım, çocukluğumdan beri zikrini unutmadığım Allah'ım, kalbimi merhametiyle yoğurduğum Allah'ım, her zaman benimle olan Allah'ım, dar geçitlerden ve karanlık problemlerden çıkış yolunu gösteren Allah'ım... Evet, hayatın tehlikeli keşmekeşlerinde ve korkunç girdapların dibinde yalnız O bana yardım etti. O, evet O... Yani rabbim... Munisim... Hatalarımı itiraf ediyor, kendimi O'na teslim ediyorum. Bana neyi layık gördüyse razı ve hoşnudum. Azabın ateşinde yansam bile ondan lezzet alacağımı biliyorum... Rabbim! Beni bu adi dünyadan kurtar. İzin ver ateşte yanan kelebek gibi senin ateşinde yanayım. İzin ver dünya ve içindeki her şeyden geçeyim. Yüreğimi baştan aşağı ele geçir ki, başkasına veremeyeyim... İzin ver melekler gibi tertemiz semanda uçayım...

İçim daraldı. Ruhum pejmürde... Sabır ve takatim kalmadı. Geçmişlerden utanıyorum ve gelecekte korkuyorum. Tesellim sadece gözyaşlarımdadır. Sana takdim ettiğim gözyaşları... O gözyaşları ki, onlarla içimi temizliyorum. Ve bu vesile ile içimdeki kederleri teskin ediyorum. İçimdeki ateşi azaltıyorum. Ve bir an için huzur buluyorum...

BENİ ONDAN BAŞKASI ANLAMADI

O korkunç gecelerde gözyaşından başka bir şeyim yoktu. Korkudan başka kapımı çalan da yoktu. Kaderimin ufkunda karanlıktan başka bir şey görülmüyordu. Her şeyden bağımı kesmiştim. Hiçbir şeye güvenim kalmamıştı. Her yerden yenilginin ve ölümün kokusu geliyordu. Ben, kalbi kırık ve ümitsizce yalnız yüce rabbime münacat ettim. Biliyorum ki O'ndan başka kimse beni tanımadı. O'ndan başka kimse bana yar ve dost olmadı. O'ndan başka kimse inlemelerimi duymadı. O'ndan başka kimse içimdeki sırları anlamadı...

Karanlık ufku da yalnız o bana eşlik edecek. Yalnız O yanık yüreğime ve gözyaşlarıma şahit olacak.

ALLAH'A YAKINLAŞMA

Yaşamın sıkıntıları dağ gibi ağırlık yapıyordu. İstedim ki acılarımı paylaşayım. Fakat acı o kadar öldürücü, zalim, kan dökücü ve caniydi ki kelimelerle ifade edemiyordum. Zira kelimelerin kendisi acının gerçeğini hafifletiyor ve hakikatinden uzak kalıyordu.

Bundan dolayı kelimeleri sıralayarak bu maddi dünyada kurban oluşumun kıymetini düşürmek istemedim. Veya kırık kalbimin saflığının kapılarını açarak namahremlerce görülüp çirkinleş-

mesini istemedim. Veya keder ve acının mukaddes ve manevi azametini, celalini ve kudretini çirkin bir oyunla değersizleştirmek istemedim.

Yalnızlıkla, kimsesizlikle, mazlumiyetle, keder ve acıyı yüklenecek elde ettiğim Allaha olan bu yakınlığımı, başkalarından yardım dileyerek (ki şirkin rengini taşıdığı gibi hiçbir yaraya da merhem olmuyor) yok etmek istemem.

Bundan dolayı acımı, eziyetimi ve nasipsizliğimi kimseye anlatmadım. Bütün acıları, kederleri, işkenceleri ve eziyetleri tam bir bencillikle yalnız kendim için sakladım. İlk defa bunu bozdum ve sana bir mektup yazdım. İçinde acılarımı özetle beyan ettim. Ama sonra mektubu göndermedim. Düşündüm ki belki sen görülmemişi görür, söylenmemişi duyar, acı ve kederlerimi kelimelere ihtiyaç duymadan anlarsın. Bunu düşünmek bile kederli yüreğim için büyük bir tesellidir.

BEN HAZIRDIM

Ben şimdiye kadar intihar fikrine kapılmadım. Hiçbir zaman ve hiçbir sebeple sorumluluk yükünden de kaçmak istemedim. Ölümü sürekli arzuladım. Yıllar geçti ki o tatlı ve sevimli ölümü tüm varlığımla arzuluyordum. Ama mesuliyet yükü beni yaşama zorlayarak hayata bağladı.

Bana göre dünyayı sevmek alçalmışlıktır. Hayatı cazip yapan şeyler varlığın cazibesini yok eder. Hayatın mefhumunu değiştirir. Kendini sevmek, ölümden korkmak, şöhret, kudret, lezzet, acı, aşk, fakr, fedakârlık, niyaz, güzellik, tapınma... Evet, bütün bunların mefhumlarını yok eder.

İnsanları mutlu eden şeyler, beni mutlu etmiyor. Amellerim, fikirlerim ve hislerim hayatın zoraki ihtiyaçları ile bir araya gelmi-

yor. Hayatın günlük hesapları bana uymuyor. Sıkıntılar, saldırılar, töhmetler ve düşmanın taktikleri artık bana tesir etmiyor.

Maddi ve manevi ganimetleri paylaşmak için toplanıldığında ben yoktum. Zafer için halay çekilip şenlik yapıldığında ben kayıplardaydım. Fakat ölüm yağmuru yağdığında korku, zulmet ve dehşetin gölgesinin düştüğü yerde, töhmet ve kötü söz tufanının koptuğu yerde, ufuk karanlık ve müphem olduğunda, acı ve keder taksim edildiğinde ben ordaydım....

BEN SANA TEVVEKÜL ETTİM

İlahi! Zülüm ve fesat haddini aştığında ve karanlıklarda kendini gösteriyorsun.

İlahi! Ben sana tevekkül ettim, kaderi senden biliyorum, zaferi ve yenilgiyi senden biliyorum... Her şeyi senden biliyorum... Yalan söylemeye ihtiyacım yok.

EY GÖKTEKİ MELEĞİM

Ey gökteki meleğim! Elimden tutup keder ve acının dönemeçli yollarından beni kurtardın. Göğe açılan kapıları bana açtın. Cihanın güzelliklerini bana gösterdin. Kalbimi açıp varlığımın kaynağından aşk ve muhabbet ırmağı akıttın. Hüzünlü ve gamlı gözyaşlarımda huzurlu, güzel ve latif bir dünya karar kıldın. Sessiz gezegenlerin kalbinden varlık musikisini bana dinlettirdin. Seher rüzgârını, maşukuma olan yürek virtlerinin elçisi yaptın. Rabbimi görüp hissedeyim diye, heyecan ve cezbesinde eriyeyim diye yıldızların göz kırpmasında bana şifreler gösterdin. Ağacın bir yaprağındaki titreyişinde öylesine bir güzellik, hareket, hayat ve neşe meydana getirdin ki Rabbimin yaratıcılığının kemal derecesini gördüm.

Ey kalbimin mahbubu! Pejmürde ruhumu kanatlandırdın. Varlık âleminin yüksekliklerini kanatlanmış ruhuma uçuş güzergâhı yaptın. Ağır acılarımı hafiflettin. Çirkin kederleri güzelleştirdin. Sen fedakârlıkları lezzetli yaptın. Yalnızlık ve bilinmezliği Allah'a ulaştırarak giderdin. Böylece kimseye ihtiyacımın kalmamasını sağladın. Bana, şehadete koşmayı kolaylaştırdın. Sen mahrumiyet ve ayrılığı lezzetli yaptın. Ölü kalbimde arzular meydana getirdin. Yanan kalbimin ateşinde hayat ve neşe meydana getirdin. Gülerek ölüme koşacak cesareti bana sen verdin. Sen bana öylesine bir cömertlik kazandırdın ki bir damla gözyaşı için veya bir zerre aşk için bütün âlemi bağışlayabilirim. Dağ kadar sorun ve belaya karşı şikâyet etmeden tahammül edecek bir sabır verdin. Bana öyle bir merhamet verdin ki bütün düşmanlarımı kolayca bağışlayabilirim. Varlığımın öyle gizli kalmış yeteneklerini ortaya çıkardın ki Mesihvari aşkın ve fedakârlığın mazharı olayım. Alivari düşmanımın karşısında çelik gibi durayım ve fakirlerin karşısında alçakgönüllü ve mütevazı olayım. Bunlarla birlikte lütuf, hoşnutluk, hakperestlik, adalet arzusu, ilim, sanat, aşk ve fedakârlığı harmanlayıp Allah'ın sıfatlarının tecellisi olayım. Sen ruhumu açtın ki Allah'ı kalbimle görebileyim ve O'na tapabileyim...

Ey kararsız gönlümün tesellisi! Kader emretmiş ki, seni de benden alsınlar... Ve bu ateş alevi, varlığın tufanında yapayalnız ve sığınaksız kalsın. Böylece zaman mesirinde orda burada avare ve serkeş koştursun. Ta ki yokluğun külüyle dikilmiş olan ebediyet elbisesini giyip, ezeli olan Allah'a vahdet derecesiyle ulaşsın...

EY GÜZELLİK

Ey güzellik beni bağışla.

Güneşin batışı, sonsuz ufukları gül rengine çevirmiş ve bu manzara yüreğime oturmuş.

Yıldızlar, tüm güzellikleriyle bana göz kırıyorlar ve ben yüz çevirdim.

Sema, beni kendi yüceliğine davet etti. Fakat cevap vermedim.

Kırmızı güller, kanlı kalplerini bana açtılar. Ama ben teveccüh etmedim.

Ağaçların yaprakları, benim için raksettiler. Ben dönüp bakmadım.

Mehtap, yüzümü aydınlatmak istedi. Fakat ben yüzümü çevirdim.

Seher yeli, kulağıma aşk nağmeleri fısıldadı. Ama ben kulak vermedim.

Gezegenlerin arasındaki sessizlikte, varlığın esrarı işitiliyor. Fakat ben gönül kulağımı kapattım.

Deryanın coşkunu ve köpüklü dalgaları, beni sonsuzluğa götürmek için geldiler. Fakat ben yüz çevirdim.

Mum bana gülümsedi, cevap vermedim. Ayağıma gözyaşı damlaları döktü, ona muhabbet etmedim.

Bir güzel yanımdan geçti ve bana gülümsedi. Ama ben ondan yüz çevirdim.

Evet, içim daralmış ve ruhum ölmüştü. Ne bir güzelliği göreceğim bir göz vardı, ne de onu hissedecek bir gönül...

Ben güzelliği mahbubun gözbebeklerinde görüyorum. Mahbubun olmadığı yerde güzelliğin cilvesi de olmaz. Güzelliği göre-

bilmem için mahbubun kalbimi açması gerek. Yüreğim mahbupsuz ölü ve pejmürdedir... Hissiyatı da yoktur.

Ey güzellik, ey asuman, ey yıldızlar, ey dalgalar, ey aşk, ey gözyaşı... Beni bağışlayın. Size olan ilgisizliğimi, taş yürekliliğime bağlamayın. Mahbubum yanımda değil. Kalbim daralmış, ruhum ölüdür...

DÜNYA NE GÜZELDİR

Dünya ne güzeldi; aşk ve gözyaşı onu aydınlattığında, şehadet bekleyişi adamı ebediyete ulaştırdığında, keder ve nasipsizlik sevecen olduğunda...

Dünya ne güzeldir; dertli bir kalp dünyanın herhangi bir yerinde benim için çarptığında ve beni sevdiğinde ve ben de onun aşkına karşılık varlığımın özü olan gözyaşımla ona takdim ettiğimde...

Dünya ne güzeldir; aziz bir dostun hatıraları beni toplumsal zulümlerden, cinayetlerden ve yalanlardan uzaklaştırdığında. Beni semaya çıkarıp nura, aşka ve Allah'a kavuşturduğunda...

Dünya ne güzeldir; Hak ve Hakikatin düşmanları beni kana ve toprağa buladıklarında...(ki ben mahbubun hatırına buna razı olacağım ve ölüm anına kadar mukaddes kalbimi kinden ve nefretten temiz tutup, aşkların ve muhabbetlerin en şiddetlisiyle cihanı terk edeceğim)

Dünya ne güzeldir; Allah'ın melekuti celalini, mahbubun suretinde görüp onun varlığında Allah'a iman ettiğimde...

Dünya ne güzeldir; içtimai zulüm ve fesadın bataklığında ve kirliliğin ortasında, güzel güller başkaldırıp hakka susamış prangalılara ümit verip nur, adalet ve hakikati müjdelediklerinde...

Dünya ne güzeldir; mahrumiyet çölünde tam bir yalnızlıkla mahbuba el uzatıp yokluğa doğru, her şeyden el etek çekildiğinde...

Dünya ne güzeldir; uzun gecelerin zifiri karanlıklarında, uzak bir yıldızda, mahbubu görebilmede ve bu ümit ışığıyla hayatta kalındığında...

ALLAH'IN CELAL VE CEMALİ

İlahi! Öyle günler gördüm ki, bütün çıkışlar kapalıydı. Bütün âlemi karanlık, korku ve ümitsizlik kaplamıştı. Tam bir karanlıkta yürüyordum. Allah'a olan imanım ve görevi yerine getirme aşkı beni öne sürüyordu. Ruhum pejmürde, belim bükük ve ayaklarım yorgun idi. her tarafta hücum, her tarafta tehlike, her tarafta yenilgi, her tarafta dostların endişeli bakışları ve her tarafta ümitsizlik vardı. Öyle ki; gözyaşı dökemiyor, dua edemiyor, namaz kılamıyor ve Allah'tan bir şey isteyemiyordum... Sanki ruhsuz bir taş, hareket eden bir ölü, donuk bir kalp gibiydim. Öyle çetin günler geçirdim... Fakat canlılıktan vazgeçmedim. Zorla ayaklarıma hükmettim. Zorla dudaklarıma soğuk bir gülümseme nakşettim. Zorla uyudum. Zorla uyandım ve zorla yemek yedim. Ve mutlak kaderimi bekledim...

Ama birdenbire karanlık gökler yarıldı. Ümitsizlik ve keder bulutlarının arasından, ümit ve mutluluk ışığı her tarafı kapladı. Her yerden güzel haberler geldi. Her tarafa rahmet yağmurları yağdı... o an gözlerimden yaşlar süzüldü, hassas ruhum dalgalandı. Allah'ın cemal ve celalini kalbimde hissettim. Ruhum se-

malara kanat açıp şad oldu. Her kesin güldüğünü gördüm... Her kes mutluydu. Her kes sanki uçuyordu. Her kes umut doluydu ve hayatı tam da yaşanılabilir bir kıvamda görüyordu...

İlahi! Sana hamd ediyorum ki; kederi, acıyı ve ümitsizliği yarattın ve içini ümit ışığıyla doldurdun...

ESKİ DOSTUM!

Her kes benden kaçıyor. Kimse deli gönlüme tahammül edemiyor. Zannedersem gök ve denizde elimden yorgun düştüler. Gene de bu sadık dostlarımı özlüyorum.

Eski bir dostum var ki, doğduğumdan beri onu tanıyor ve onunla birlikte olmaktan haz alıyorum. Bir melek gibi, her zaman gönlüme ve ruhuma gölge yapıyor ve beni asla yormuyor. Tatlı bir şerbet, güzel bir koku, hoş bir nağmedir ve her zaman ferahlatıcıdır. Ve bu ebedi dostumda kederdir...

PAK VE MELEKUTİ AŞK

Kalbim çarpıyor, ruhum uçmak istiyor. Neşeli olduğumu biliyorum. Ama neden olduğunu bilmiyorum. Zira kalbim kırık, yorgunum, ruhum pejmürde ve yaşamaya takatim kalmamış. Uykusuzum ve mesuliyetlerin baskısı ve çeşitli sıkıntılar beni güçsüz, yaşlı ve bitkin yapmış... Buna rağmen niye neşeliyim? Niye kalbim şiddetle çarpıyor? Niye ruhum kanatlanmış? Doğrusu sebebi nedir?

Ben aşktan başka bir sebep görmüyorum. Evvelden beri hayat kaynağım olan ve sonsuzluğa kadar devam edecek olan bir aşk... Semalardan yüksek, Allah'ın nuruyla doymuş, acı ve kederle süslenmiş, ateşlerde dağlanarak pişmiş, fakr ve

yalnızlıkla dost olmuş ve fedakârlıkla maşuka kendisini kurban etmiş bir aşk... Ve o halde bir damla gözyaşı gibi, yüreğine damlayan bir aşk...

YÜCE ALLAH'A ÂŞIKANE TAPIYORUM

Ey acı! Eğer beni eğitmek için gelmiş Allah'ın bir elçisiysen, seni seviyorum. Bağırım basıyor ve hiçbir zaman senden şikâyet etmiyorum.

Bırak, bedenim parça parça olsun, bütün varlığım acının ateşinde yansın ve külüm rüzgârlara savrulsun... Ben gene sabreder ve yüce Allah'a âşıkane taparım...

İlahi! Bana yol olarak beğendiğin bu acı dolu imtihanı, bana reva gördüğün bu işkenceleri candan kabul ediyorum...

İlahi! Keder ve acıyla dost oldum. Ateş bene selametli oldu. Yenilgi ve sıkıntılar sıradanlaştı...

Tehlike ve ölüm ahbablarım oldular. Onlarla buluşmaktan haz alıyorum. Onlarla bir olmayı arzuluyorum.

İlahi! Çocukken göğün yüksekliği ve yıldızların parlaklığı bana lezzet veriyordu. Bu gün hala göklerden lezzet alıyorum. Zira onsuz nefesim daralıyor. Eğer, semanın azameti ve sonsuzluğu ruhumun şiddetli acılarını azaltmazsa, nefes bile alamam...

ALLAHU EKBER FERYADI

Güneş batıyor. Karanlık yavaş yavaş genişliyor. Yer ve gök, belirsiz ve derin bir keder teslim oluyor. Sanki rüzgâr keder dağıtıyor ve yağmur ümitsizlik yağıdırıyor. Özellikle Beyrut'ta gece-

nin karanlığı; bombaların, havan mermilerinin, kurşun yağmurunun, kana ve toprağa bulanacak günahsız kadın ve çocukların habercisidir... Güneş batışa yaklaştığında, ağır acılar adamın kalbine gölge düşürür ki, böylelikle geceye hazır olursunuz. Ölümün ve karanlığın gelişine, maddi acıların gelişine, her yerden hücum edip günahsızlara taksim edilen ruhi işkenceye... Bütün bunlara hazır olursunuz. Özellikle yıldızların bile görülemediği bulutlu geceler... Üzerinize çöken bulutlar sanki cihanın bütün keder ve acılarını küçültüp kalbinize yerleştiriyor. Zor nefes alıyorsunuz... Ortalıkta hiçbir ümit ışığı yok...

Ben de keder ve acıyla kaderimle yüzleşme anını beklerken, işkence ve sıkıntıların arasında boğulmuş, kirli ve kalabalık sokaklarda dolaşırken, birdenbire ALLAHU EKBER feryadı yükseliyor. Müezzinin sesi mescidin minaresinden yükseliyor...

RABBİM SANA SİĞINIYORUM

Ey ateş beni bul, beni bul ki ebedi bir ateşte yanayım. Sabrım bitti, acı dolu yüreğimin takati kalmadı. Gözyaşı ile kendimi teskin ediyorum. Fakat gözlerimde de derman kalmadı.

İlahi! Sana sığınyorum. Merhametini kalbime öylesine yerleştir ki başka sevgilere yer kalmasın. Varlığımı baştan aşağı öylesine ele geçir ve kendine öylesine bağla ki başkasını düşünmeyeyim ve içimde bir boşluk kalmasın.

ŞAHSİYETLERİN DERECELERİ

Birileri var ki aşk ve hissiyat kalbine girmemiş.

Birileri de aşka tutulup aşkın mefhumunu kavrayıp mahbuba bağlanıyor ve bu bağdan, bu aşktan lezzet alıyor. Böylelikle aşkın muhtevasını kavrayıp bir mahbuba sahip oluyor.

Birileri de aşkın muhtevasını anlamış ama bir maşuktan yok-sundurlar. Bağlanacak bir maşuk arıyorlar. Yürekları aşkın peşindedir. Fakat aşk acısını dindirecek birini bulamıyorlar. Bunların tek bir çareleri var. o da Allah'a bağlanmak... Her ketsen vazgeçip O'na aşık olmak... Diğerleri aşklarının tadını çıkarıyorlar. Ama Allah'a yönelenler mahrumiyet, sürekli bir fakr ve kalıcı bir yalnızlıkla ömürlerini geçiriyorlar. Her ketsen beri, herkesten uzak, acı ve kederle dolu bir ömür... Bu Allah'a ulaşınca kadar, O'na sığınınca kadar ve O'na tapın-caya kadar devam eder...

NE KADAR GARİP!

Ne kadar garip olur ki; kan ve toprağın arasından, ateş ve çeliğın arasından, meydanlardaki toz ve toprağın arasından, feryat ve figanların arasından, birbirlerine kavuşmuş kalbi kırık iki savaşçının azim dolu gözyaşları arasından, şehri sarsıp toz ve dumana boğan sürekli bir bombardımanın arasından, ölüm ve korkunun arasından, davanın bitmeyen çığlıkları arasından, açların ve çıplaklarının arasından, kalabalık ve köhne cadde ve sokaklarının arasından, gecenin bağrındaki savaşçılının gölge-leri arasından, cesaret dolu fedakârlıkların arasından, hayat ve ölüm, iftihar ve şeref, özgürlük ve kurtuluş savaşının yenilmiş kalplerin arasından çıkmak...

Bütün bunların ve bütün geçmişimin arasından çıkıp; yalnızlık dolu, nezih, sessiz ve rahat bir yerde zenginler, gülenler, ihtiraslılar, karnı toklar, katı kalpliler, ölü hislilerin arasında ve cemiye-ti, fikirleri ve hedefleri başkaca toplulukların arasında oturmu-

şum... Ne garip bir çelişki... Buna nasıl tahammül edilir? Birlikte savaştığım savaşıları boş verip nezih ve güzel, ama ruhsuz varlıkların arasında anlamsızca nasıl yaşayabilirim?

Bu salonlar, bu arabalar, bu uçaklar, bu mahlûklar... Hepsi bana yabancılar. Şehitlerin toprağa akıttıkları kanları, içimdeki benliği öldürüyor. Yaralıların çığlıkları, dertlilerin inlemeleri, dul kadınların ah'ları, heva ve hevesimi öldürüyor...

Kalbi kırıkların gözyaşları ruhumu pak ve temiz kılıyor. Yiğitlerin cesaret dolu fedakârlıkları, insaniyetin mukaddes hedefini nazarımda anlamlı kılıyor.

Acılar, zorluklar ve mücahitlerin yenilmişliği beni irfana ulaştırıyor. Ruhumu alayı illiyine doğru dalgalandırıyor. Fani ve aldatici olan hayatı değersizleştiriyor. Bana razı olmuşluğu, tevekkülü, yanmayı, heyecan ve aşkı öğretiyor ve beni Allah'a ulaştırıyor...

BEN SÜREKLİ YANAN BİR MUMUM

İlkin düşündüm ki deruni ve şiddetli bir güç beni yüce Allah'a ibadet etmeye sevk ediyor. Varlığımın bütün zerrelere, kalbim, ruhum ve cismim ile onun varlığında yok olmak istedim. Onun yolunda yanmayı, duman olup küle dönüşmeyi istediğimi hissettim. Hayatımı ve bütün varlığımı ona feda etmeyi diledim.

Sanki bu hayat göğsüme ağırlık veriyormuşçasına onu alıp mahbubun ayaklarına sermek istedim. Şimdi ise maşukun yoluna kurban olmayı iyi anlıyorum. Zaman ve mekândan uzaklığı sonsuz olan yaratılış ve tarih mabedinde, insanlığın yolunda, ebedi ve ezeli maşukun azamet dolu tecelliyatlarının hatırına onun mukaddes huzurunda kurban olmanın gerekliliğini his edip arzuluyorum.

İşte bu hisler beni, güzellik, kemal ve aşk karşısında erimek ve yanmak zorunda bırakıyor. Bu erimek ve yanmak onun tecelliyatlarının yolunda feda olmanın bir çeşididir. İşte bu hisler mahbubun karşısında gözyaşları dökmeme vesile oldu ki bu damlalar ruhumun ve kalbimin özüdür. Olgunlaşıp göz pençeremden ona takdim olunur. Ben sürekli yanan ve eriyen bir mumum. Ona kurban olup varlığımı ona takdim etmek için peşinde koşan bir kelebeğim. Bu yüzden kurban bayramını hiç sevmedim. Günahsız koyunların ölümünü seyredemiyordum. Koyunları bedensiz başları ve başsız bedenleri bende nefret uyandırıyor. Hatta yanında kurbanı olan ama asla kurban olmayı anlayamayan hacılarıda sevmiyordum. Etten kaçıyor ve tenhalarda ağlıyordum. Herkesten kendimi gizliyordum.

Zaman geçti... Sürekli ölümler gördüm... Günahsız insan bedenlerini... Hak ve hakikat yolunda ölenleri... Zülüm gördüm... Bitip tükenmeyen vahşetleri gördüm... Hesapsız akıtılan şehitlerin kanlarını, hasret ve keder gözyaşlarını, yakıcı ahları ve kesintisiz dertli çığlıkları gördüm... Yüreğim burkuldu, kedere boğuldum.

Gene zaman geçti. Aşkın eteğine düştüm. Aşk ateşi kırık kalbimi yaktı ve varlık hamurumu heyecanla karıştı... Dünya, hedef, güzellik, hayat ve yaşamın mefhumları nazarımda değişti. Allah'ı, aşktan sonra yanık ve kederli bir kalple his ettim. Göklerin azameti, gezegenler ve yaratılış âleminin büyük sırları, varlığımı doldurdu.

AŞK SARHOŞUYUM

Ben gönlümü kaptırmışım, divaneyim ve aşk sarhoşuyum. Bir taraftan her iki cihandan azat, bütün zincirlerden azat, bütün iyilik ve kötülüklerden azat, yaşam ve ölümden azat, hoşnutluk ve

bedbahtlıktan azat, cennet ve cehennemden azat, dünya ve dünyalıklardan azat, isteklerden, arzulardan, lezzetlerden, ümitlerden, beklentilerden ve her şeyden azadım.

Saman gibi hadiseler tufanında dolaşıyorum. Denizlerden, dağlardan, çöllerden, göklerden ve yanardağların derinliklerinden geçiyorum. Ölüm karşıma çıkıyor ona koşuyor ve el uzatıyorum. Korkular ve ürpertiler karşımda durmayıp benden kaçıyorlar, bense kovalıyorum. Korkmuş ve şaşkın bir şekilde yokluğun karanlığında kayboluyorlar. Ve elim onlara ulaşmıyor. Lezzetler peşimden geliyor. Yıldızlar bana göz kırıyor. Ben onlara bir damla gözyaşı takdim ediyorum. Keder orduları bana saldırıyor, ben hepsini kalbimde esir alıyorum. Tehlikeden, bedbahtlıktan, kınamalardan, kötü sözlerden, dedikodudan, takdirden, kaderden, bütün sorumluluklardan ve bütün her şeyden özgürcesine...

Varlığımın sahrasını geçiyorum ve yokluk sınırına kadar öne koşuyorum. Fakat diğer taraftan aşkın esiriyim. Muhabbet kafesindeki kuş gibi giriftarım. Kendimi bir bu tarafa bir o tarafa vuruyorum. Yufka yüreğim şiddetli bir acıya düşüyor. Her şeyi unutuyorum. Sadece onu görüyorum ve sadece onunla konuşuyorum. Sadece ona munacaat ediyorum. Onu göklerde görüyorum. Onu güneşin batışında görüyorum. Onu sabahın şafağında görüyorum. Onu göğün denizle buluştuğu yerde, sonsuzlukta ki dalgalarda görüyorum. Gezegenlerin esrarengiz sessizliğinde onunla fısıldaşıyorum. Onun anısına yıldızlarla, güneşle ve ayla munacaat ediyorum. Ağaç yapraklarının titreyişi bana onu hatırlatıyor. Gülün kırmızılığı ve güzel kokusu bana onu hatırlatıyor. Semada hızlıca dönüp dolaşan bulutlar bana onu gösteriyor. Rengârenk ağaçlarda onu görüyorum. Kuşların ötüşünde onun sesini duyuyorum. Yetimin gözyaşında onun gözyaşını görüyorum. Aşka gönül verenlerin aşkında onu anıyorum. Kırık kalplilerin acı dolu kalplerindeki gam ve kederde onu bulu-

yorum. Hak yolundaki şehitlerin fedakârlığında onun fedakârlığının nişanelerini buluyorum. Annelerin intizarında onu intizarını görüyorum. Hak yolunda sebat edenlerin sabrında onun eyübî sabrını buluyorum. Anaların yavrularına olan şefkat ve muhabbetlerinde onun melekutî muhabettini görüyorum. Gölerin, dağların ve gezegenlerin azametinde onun yücelik ve azametini görüyorum. Güzellik onun tarzıdır. Cemal onun tecellisidir. Kemal onun varlığındandır ve ben onu esiriyim. Gönül vermişim, divaneyim ve yerimde duramıyorum.

Allahtan dileğim ona ilahî rahmetinin gölgesinde bir yer versin ve en güzel melekutî nimetlerle nimetlendirsin. Ve beni yani ona gönül vermiş bu esiri de onun selameti için kurban etsin.

HAYATIM YAKICIDIR

Hayatım yakıcıdır. Sürekli yanıyorum. Yanıyor ve yanmaktan zevk alıyorum. Yandığım günü ömürden geçen bir gün olarak saymıyorum. Evet, ben yanmaktan lezzet alıyorum.

Aşk için yanıyorum. Güzelliğin karşısında yanıyorum. Yetimin gözyaşlarıyla yanıyorum. Dertlilerin derdiyle ve dul kadınların ah'ıyla yanıyorum. Zulüm ve işkenceyle yanıyorum. Hak ve adalet için yanıyorum. Hak yolunda canlarını feda eden şehitlerin karşısında yanıyorum. Gün batımının güzelliğiyle yanıyorum. Güneşin doğuşu karşısında yanıyorum. Şafağın azameti karşısında yanıyorum. Göğün sessizliğindeki yıldızların fısıldayışında yanıyorum. Sadece gönül kulağıyla dinlendiğinde duyulan gezegenlerin musikisinin karşısında yanıyorum.

Bir yaprağın titreyişinde yanıyorum. Şelalelerin şarılıtsıyla ve meltemin esintisıyla yanıyorum. Denizdeki balıklar ve havadaki kuşlarla yanıyorum. Arifin gönlüne benzeyen sonsuz çöller gibi yanıyorum. Kaynayıp kükreyerek sahile vuran dalgalarla yanı-

yorum. Sahildeki kayalar ve olanca azametiyle göğe yükselen dağlarla yanıyorum. Yıldızların göz kırpmalarıyla yanıyorum. Muhtelif şekillerde ortaya çıkan bulutlarla yanıyorum. Gecenin yarısında nurdan bir gemi gibi bulutların arasından geçen ayla yanıyorum.

Aşkla yanıyorum. Âşıkla yanıyorum. Dağlanmış kalple yanıyorum. Âşıkların mahrumiyetiyle ve hicranıyla yanıyorum. Yücelikle, ileri görüşlülükle, cömertlikle, yiğitlikle, paklıkla, ilimle, varlıkla, fedakârlık ve Hakkın talebiyle yanıyorum. Muham-med (saa)'la yanıyorum, Ali(as)'la yanıyorum, Hüseyin (as)'la yanıyorum. İsa (as)'la, Musa (as)'la yanıyorum. Öncülerle yanıyorum. Kemalın ve güzelliğın karşısında yanıyorum. Allah (cc) ve O'nun benzersiz yaratıcılığı karşısında yanıyorum.

Of! İlahi, bu yanan kalbe ne yapayım. Nasıl bu yakıcı, kor alevler karşısında ayakta durayım.

Bu acının tesellisi için daha büyük bir acı gerek. Bir aşkın tedavisi için daha büyük bir aşk gerekir ki birinci aşkı gölgede bıraksın. Böylece bir yanığı telafi etmek için, daha büyük ve daha derin bir yanık olmalıdır ki, adama rahatlık ve huzur versin. Öyle bir ateş ki insanın bütün varlığını baştan aşağı yakacak; kalp, ruh ve cismi küle çevirecek, acı keder ve yanıktan geriye bir şey bırakmayacak... Ve yakıcı olan her şeyi de birden yakacak... Hatta hisleri de yakacak ki hiçbir şey hissedilmesin... Hatta varlığı ve yanmayı bile yakacak...

Böylesine yanmak için büyük bir mabut lazım. Öyle bir mabut ki, adamın ruh, kalp ve cismini yakabilsin. Adamı öylesine cezpsinsin ki, tamamen yok etsin ve artık kendisini hiçbir şey hissetmesin...

Kendimi böyle bir mabuda teslim etmek istiyorum. Ruh, kalp ve cismimi onun ihtiyarına bırakmak istiyorum. Ve O, aşk ateşiyle

varlık harmanımı öylesine yaksın ki, birden yok oluvereyim. Böylelikle acı, gam ve dertlerin yükünden kurtulayım. İşte bu benim istirahat ve huzurumdur...

NE BÜYÜK HEYECAN VE VELVELE

Ne büyük heyecan ve feryattır. Tufan ayaklanmış, gök gürleyip şimşekler çakıyor. Dağlar sarsılıyor. Tabiatın bitmek bilmeyen gecelerinde, gözleri kör eden şiddetli şimşekler karanlığın bağrını acımasızca dövüyor ve parçalıyor. Bir an, kısa bir an için; kargaşa dolu dünya ve inkılâp hareketleri tabiatın şiddetli sarsıntılarını ve değişimlerine benziyorlar.

Ne oldu ki? Bu heyecan ve feryat nerden geliyor? Neden tufan ayaklandı? Şimşekler ve yıldırımlar ne söylüyorlar? Yer neden sarsılıyor? Yoksa kıyamet mi koptu? Yoksa İsrail'in suru mu ölüleri ayaklandırdı? Yoksa cihanda büyük bir patlama mı oldu? Yoksa bu dünya son silkeleniş için kan ter içinde hareket mi ediyor?

Aman ya Rabbi! Nereye kaçayım? Bu sersemce hareket ve titremelerden nereye sığınayım? Bu ürkütücü şimşek ve yıldırımlardan nasıl ve nerede korunayım? Aman ya Rabbim! Sana sığınyorum. Kendimi sana emanet ediyorum. Kendimi senin muhabbet ve merhamet dolu lütfünde gizliyorum.

Gerçi bu heyecan ve tufanın yaratıcısı sensin. Ama yinede senden sana sığınyorum. Korkundan lütfüne tutunuyorum. Sana daha çok yaklaşabilmek için senden kaçıyorum...

Evet, ey yüce Rabbim! Artık korkmuyorum. Artık kaçmıyorum. Artık saklanmıyorum...

Aman ya Rabbim! İçimdeki patlamadır bu patlamanın sebebi. Kalbimin ateş ve dağlanmasıdır dünyayı kavuran. Acı dolu sine-

min feryadıdır yıldırımları çıkaran. İçimdeki heyecandır tufanı ayaklandıran. Göğün şimşekleri yakıcı kızgınlığımdan meydana geliyor. Denizlerin kükreyişi ateşli hislerimdendir. Bu yağmurlar, kanlı gözyaşlarımdır...

Evet, artık korkmuyorum. Artık kaçmıyorum. Yıldırımların, şimşeklerin, tufanın ve yağmurun üstüne doğru koşuyorum...

NE KADAR ZOR TECRÜBELER

Ne kadar zor tecrübeler! Ne tehlikeli savaşlar! Ne kargaşalar! Ne uzun sabırlar! Ne ümitsizlikler! Ne gece inlemeleri! Ne seherdeki ah'lar! Ne gözyaşları, feryatlar ve dağlanmalar! Ne dağ gibi kederler ve deniz dolusu acılar! Ne fedakârlıklar ve bağışlamalar! Ne zor sorunlar! Ne parçalanmalar! Ne yangınlar! Ne yangınlar ve imarlar! Ne ümitsizlikler ve ümitler! Ne zaferler ve yenilgiler! Ne aşklar, fedakârlıklar ve yangınlar! Ne yükseklerde uçmalar ve yükselmeler! Ne tapınmalar! Ne münacatlar! Ne imtihanlar! Ne sefillikler ve şerefilikler! Bizi saran bu ne korkunç tufanlar! Bu ne bizi sürükleyen tehlikeli seller! Bu ne kaza ve kader ki, geleceğimizi belirlemiştir! Bu ne çetin kayalıklar ki, geçtik! Ve bu ne karanlık yollar ki, geçtim!

BİR MEKTUP

Bismillahirrahmanirrahim!

Aziz ve değerli kardeşim Mustafa!

Sıcacık selamlarımı kabul et. Seni kucaklıyorum... Ve alından öpüyorum... Meleklerin selamı, salihlerin duası daima seninle olsun...

Aziz kardeşim! Yakıcı mektubunu okudum ve gözlerim doldu. Bu İlahi heyecanın ve melekuti hislerinden dolayı tebrik ederim. Dertli bir yüreğin var ve ayrılıktan inliyorsun. Şevk ve heyecanla kanat çırpıyorsun. Sana yardım etsinler ve seni maşuka kavuştursunlar diye her şeyin altını üstüne getiriyorsun. Ve bu umutla bana geldin... Ta ki, ruhunun susuzluğunu gidereyim ve Hakka ulaşmanın yolunu sana göstereyim. Lakin Allah'ı Teala, herkesten çok sana yakındır. Dertli yüreğin de, Allah (cc)'in evidir. Hafız'ın deyimiyle; "kendi sahip olduğunu başkasından istiyorsun." O yüreğinin heyecanı, o endişelerin, o heyecan ve şevkin, o zevkin, latif hislerin ki kalbinden taşıyorlar... Bütün bunlar Allah'a olan yakınlığının delilleridirler. Hafızın dediği gibi; "âşık her ahvalde Allah la beraberdir, fakat görmüyor ve uzak-tan Ya ilahi! diye sesleniyor."

Ey kardeşim! Bende dertliyim ve senin eşsiz hislerin gibi, hislerde yanıyorum. Bu nedenle senin hissiyatını iyi anlıyorum. Ve o değerli hisleri taşımaktan da memnunum. Allah (cc) şükrediyorum ki, bana dertli ve hisli bir kalp vermiş. Beni her zaman yaktığı için ve beni kalbi kırık dertlilerle dost ettiği için Allah (cc) şükrediyorum. Allah'a şükürler olsun ki, senin mukaddes kalbini de bu heyecan ve hislerle doldurmuş. Sana selam gönderiyorum. Allah'a ulaşmaya çalışan bu susuz ruhunu ve heyecan dolu yanık ve dertli kalbini tebrik ediyorum. Allah (cc) hepimizi sonsuz aşkıyla doyursun...

Seni seven dostun Doktor Çamran...

ALLAH'A SİĞİNDİM

Yorgun ve endişeli bir şekilde Beyrut'tan kuzeye gittim. Arifane hülyalara daldım. Coşkun deniz bütün güzelliğini cömertçe sergiliyordu. Saat öğleden sonra dörttü. Gökyüzündeki bulutlar parça parça süzülüyordu. Güneş ufukta parlarken nurani bir çizgi ebediyete doğru çekiliyordu. Uzak ufuklarda ise siyahlıklar ve parça parça bulutlar her yeri sarmıştı. Anladım ki, kısa bir süre sonra güneş, bu siyah bulut yığınının arkasında kaybolacak ve bu beyaz nurani çizgi yok olacaktı... Yüreğim tutuldu, bedenim titredi. Hayalciliğim ruhuma galebe çaldı. Sanki ilham geldi; imamı güneşte buldum. Siyah bulutların arasında kaybolunca imanın dosdoğru çizgisi de kaybolacak. Şiaların dünyası böylece küfrün ve cehaletin karanlığında kaybolacak.

Gözlerimi kapattım ve Allah'a sığındım. Gözlerimden yaşlar dökülürken hıçkırığa boğuldum...

EY OĞLUM CEMAL

Ey oğlum! Bu dünyada sana yardım edemedim.

Ama orda, göklerde bir an senden ayrılmayacağım ve hiçbir kuvvet birlikteliğimizi azaltamayacak.

Oğlum... Seninleyim, seninleyim. Senden ayrılmayacağım.

(beş yaşındaki oğlu cemali kaybedince yazmış.)

KURA BANA ÇIKTI

İlahi! Her zaman sorumluluğun ağır yükünden korktum. Böyle bir yükü hiçbir zaman yüklenmek istemedim. İnsani görevimi yani kendi hüseynimin görevini yerine getirmekten her zaman korktum. Bu korkulardan dolayı, Allah'tan hep yardım diledim.

Ama zamanı geldi. Ölümün, şerefin, fedakârlığın, sabrın, imanının, acının, kederin ve şehadetin sırası geldi. Bütün dünyayı üç talakla boşayacak bir kahramana ihtiyaç vardı. Öyle bir kahraman ki; bilinç ve zekâda, ilim ve tecrübede diğerlerinden üstün olsun. Öyle bir kahraman ki; tevazuda yetimlerin ve mahrumların ayaklarının altındaki toprak olsun. Öyle bir kahraman ki; hiç kimseden bir beklentisi olmasın. Hatta Allah'tan bile... Öyle bir kahraman ki; dağ gibi düşmandan korkmasın. Küfrün karanlığından, töhmet, yalan ve kötü sözlerden dolayı meydanı boş bırakmasın. Gönül vermiş bir âşık olsun ve her şeyden vazgeçmiş olsun.

Kura bana çıktı. Sanki zaman beni böyle bir gün için hazırlamıştı.

Eski bütün tecrübeler, bütün âşıklar, bütün dağlanmalar, bütün acılar, bütün kederler, bütün fedakârlıklar, bütün ilimler ve tecrübeler işe yaradı.

Hüseyin'in iftihar dolu bayrağı bana kaldı ve bende bu mesajın kahramanlığını yerine getirdim.

İMKÂNSIZI YAPABİLMEK

Güç zamanı iftihar bayrağını almak ve zafer şenliklerinde halay çekmek değer değildir. Değer imkânsızı, mümkün hale getirmektir. Öyle ki; zafiyet ve yenilgide, dağ gibi düşmanın karşısında durmalı ve risaletin titrek ateşini, düşmanın korkunç tufanının ortasında ve olayların arasında korumaktır.

Yaşamın ve ölümün en zor anında ve her kesin savaşı terk ettiği anda, savaş cephesinde hazır olmak... Korkudan bütün seslerin kesilip her kesin kaybolduğunda yalnız başına hareket

etmek ve en gaddar güçler karşısında durup Hakkı göklere doğru haykırmak...

Evet, mümkün olmayanı mümkün yapmak... Değer budur...

ZATIN SEVGİSİ

Maddi insan, varlığı için çalışır. Batı dünyasının esas kaynağı kendi varlığı ve kişisel çıkarları etrafında döner.

Ama şehadeti seçip başkasını çıkarını kendi çıkarına tercih eden ve varlığını yok sayan bir insan; bu ameliyle batının kişisel çıkarlara dayanan bütün elektronik, teknolojik ve üstün silahlara dayanan hesaplarını altüst eder...

HAYKIRIŞIM

Haykırışım yıldırım gibi dünyayı sarsıyor.

Kalbimin ateşi yanardağ gibi dünyayı yakıyor.

Gökler hayal kuşumun kanatları altında...

Feryadım, yüce ve muhkem dağları un ufak ediyor.

Lakin bu küçük, zayıf ve tecrübesiz olan beşer, nasıl oluyor da alemin var oluş kaynağı olmuş...

O; kendine ait olan her şeyi unutup Hakk'ın kelimesi oldu ve Allah'a kul oldu...

AŞKSIZ ÖLÜYÜM

Feryat etmek istiyorum. Kalbim kırık, aşkla sarsılmak istiyorum. Aşksız ben bir ölüyüm. Aşk nefes gibi bana hayat verdi. Mahbubun arayışında uçtum, zeminle bağım kesildi. Her şeyi geride bıraktım. Bu zor ve uzun yolculukta çetin sınavlar verdim. Mahrumiyetin potasında eridim. Aşk ateşinde yandım. Acı ve keder denizinde boğuldum. Ümitsizlik çölünde,, bütün güzel ümitleri yitirdim. Ölüm ejderhasına yem oldum. Bütün benliklerim yandı. Gurur ve kibrim döküldü. Ümitlerim yok oldu. Gönül bağladığım her şey kayboldu... Benden geriye kalan ruh ise; aşka susamış, hayata doymuş, acı ve kederle yanmış, ebediyete vurgun ve şehadet arzusunda...

Bu susamış ruh, yıldızların arasında ve sonsuz göğün ortasında bir mahbup aradı durdu. Lakin aşkına layık hiçbir şey bulamadı. Nerde parlak bir yıldız bulduysa mahbubu olabilir diye heyecanla ona koştu. Fakat toprak ve külden başka bir şey olmadığını fark etti. Uzaktan güzel ve çekici görünen sadece mahbubunun nurunu yansıtan bir toprak ve kül parçası idi...

Bu susamış ruh ne kadar dolaştıysa, bir şey bulamadı. Nurun kaynağı neresi olabilir? Bu nura nasıl ulaşacak?

AŞURA GÜNÜDÜR

Bu gün aşure günüdür. Tarihin bütün güzellikleri ve çirkinlikleri bu uzun günde görülmüştür. Habil ve Kabil ufukta görünüyorlar. Biri mukaddes İlahi bayrağı göğsüne sarmış, umut dolu gözlerini Yüce Allah'a doğru dikmiş, dilinde ise O'nun cemal ve celalinin Hamdi var. Kabil ise bencillik ve hile atına binmiş, arkadan bir darbe vuruyor ve Habil'i toprağa ve kana buluyor. Hak'ın ilk şehidi bu hayat oyununda ilk zalime, ilk katile ve batılın ilk temsilcisine karşı saf tutuyor. Habil kendi varlığını kurban

ederek vefa ve imanını Rabbine ispat ediyor. Kabil de küfrün, zulmün ve cehaletin bayrağını tarihin sayfalarına çiziyor...

Bu gün aşure günüdür. Ne kadar korkunç bir gün.

Tufan ayaklanmış. Ne tufan ama! Nuh (as) yol arkadaşlarını gemiye bindiriyor. Küfür ehli Nuh (as) ve arkadaşlarıyla dalga geçiyorlar. Hak, ahmakların oyuncağı ve maskarası olmuş. O denli ki; merhametli Allah, gazaba geliyor ve gazabın şiddetiyle tufan ayaklanıyor. Yeryüzü baştanbaşa hadise seliyle dövülüyor ve yok ediliyor.

Bu gün aşura günüdür. Ne kadar ibret dolu!

Zihinleri bulandırdılar. Bütün değerleri alıp başlarını kestiler ve maslahat kurbangahlarında feda ettiler. Zamanın Hüseyin başını kestiler. Onu parça parça ettiler ve parçalanmış ruh ve bedeninin yanında dans ettiler. Düşmandan her biri aşağılık, kokuşmuş ve küçültücü bir pay aldılar ve pişmanlıklarını bu payla teskin edip razı ettiler. Hüseyini parça parça ettiler. Yüzükleri için parmaklarını bile kestiler. Huzursuz vicdanlarını söndürmek ve kalplerindeki feryadu figanı duymamak için sarhoş kahkahalar attılar. Hallerinden razı olduklarını göstermek için leş kargaları gibi yemeye koyuldular. İğrenç ve korkunç amellerini unutmaya çalıştılar. Bunun için eğlence binaları yaptılar ki, olmaya içlerinde uyanık bir kalpten zayıf bir ses duyulsun ve yankılsın. Ve böylece bu cehalet ve zulümle boğulmuş kara kalpleri uyanıp habis ve iğrenç amelleri ortaya çıksın. Onlar, kalplerinin derinliklerinde Hüseyin Hakla olduğunu biliyorlardı. Cinayet işlediklerini biliyorlardı. Tarihin en yüce mazharını ve en büyük şifresini parçaladıklarının farkındaydılar...

ÖNE KOŞUYORUM

Tarih beni imtihan ediyor, fedakârlığımı ölçmek istiyor.

Cesaretimi denemek istiyor. Kabiliyet ve tecrübelerimi sınamak istiyor. Şimdilerde ilahi sancak bana emanet edilmiş. Tağutlarla savaşıp bu savaşımı fedakârlıkla ve şehadetle taçlandırmalıyım.

Risalet sancağı ellerime emanet edilmiş. Tarihin zor ve tehlikeli döneminde bütün gözler elimdeki risalet bayağına dikilmiş. Bütün kalpler benim için çarpıyor. Bütün müminler bu çizgiye ümitlerini bağlamışlar. Ve ben (ki cephenin ilk askeriyim) iftihar dolu sancağı bağırma basmalıyım. Ve bu benim fedakârlığımın, imanımın, şehadet aşkımin, sancaktarlığımın, risaletin ve haklılığımın nişanesi olsun...

Orası sabrın ve bekleyişin yeri değil. Böylesine bir şehadet ne kadar da tatmin edici ve teselli edicidir. Düşman mermileriyle öylesine yanmak ne kadar lezzetlidir. Mutlu bir adam ne kadar rahat ve mutmain şehadete gider. Benim için bu yolda, ne kadar itminan, kalp huzuru ve ruhi bir sükûnet var...

Öne doğru koşuyorum. Şehadet düğününün arzusundayım. Bütün dünya gelip temaşa etsin. Bırak bütün yıldızlar, bütün taşlar, bütün ağaçlar ve bütün haneler şahit olsun...

GARİP BİR ADAM

Yüreğimin derinliklerinden feryat ediyorum. Fakat kimse feryadımı işitmiyor. Dünyayı bir savaş alanı biliyor ve tek başıma savaşa dalıyorum. Varlığımı ateşe sürüklüyorum. Biri belki uyanır, belki bir vicdan uyanır, belki bir kulak feryadımı işitir diye kanımı toprağa döküyorum. Fakat ne yazık ki, maddi çıkarlar, hayata bağlılık ve şahsi menfaatler hepsini zincirlemiş.

Tarih hepsini esir ve zelil etmiş... Yürekten isterdim ki hayatlarının üstüne bir kırmızı çizgi çeksinler ve böylece bütün zincirlerden, esaretlerden, hesaplardan, korkulardan ve dünyaya olan alakalarından azat olsunlar. Bir parça ateş olsunlar, aşk olsunlar, feryat olsunlar, savaş olsunlar, kılıç olsunlar, savaşçı olsunlar, aslan olsunlar, şehadet arzusuna dalsınlar ve esaret altındaki insanlığın kanlı sancağını nesilden nesile aktarsınlar...

Ben yabancıyım. Her kes beni garip görüyor. Fikirlerimi, yakan aşklarımı, fedakârlıklarımı, her şeyden vazgeçmişimi, sabır ve tahammülümü, acılarımı ve kederlerimi, cesaretimi ve tehlikeye atlayışımı her kes garipsiyor. Kendi kendilerine diyorlar ki; doğrusu falan adam çok acayip ve bizden çok yabancılaşmış! Zannediyorlar ki bu özellikler yabancılaşmanın neticesidir. Az ya da çok bekliyorlar ki diğer bütün yabancılar böyle özelliklere sahipler. Böyle normal olmayan acayip mahlûkları yarattığı için Allah'ı tespih ederler.

Doğrusu ben herkesten ve her şeyde yabancılaşmışım. Aciz ve dertli, tefekküre dalıyorum. Bütün dünyadan kaçıyorum. Kâinatın ücra bir köşesine sığınyorum ki; kırık kalbimden başka bir sırdaşım olmasın, kalbimin atışından başka bir ses duymayayım, yakıcı feryatlarıma kalbimden başkası cevap vermesin ve isyan feryatlarım kalbimden başka yerde yankılanmasın.

ALLAH'A KULLUK

Gam dünyasına geri dönmek istiyorum. Keder ve acılarımla birlikte olmak istiyorum. Kederimin temiz göğü kirlensin istemiyorum. Tenha ruhum kelimelerin kalabalığında manasız ve irfanın tecellisinden nasipsiz olsun istemiyorum. İstemem! Lezzet dünyasına adım atmak istemem. İsterim ki dünya

sarayına adım attığımda servetten, makamdan, yaşamdan, şehvetten ve onda her ne varsa elim ve eteğim boş olsun.

Tereddütsüz vesveseler kalbimde dolaşüyor. Güzellikten lezzet almaya başlıyorum. Güzelleri seviyorum. Yüreğim sevmemi, bağlanmamı ve hatta kendimi ona feda etmemi istiyor. Acı ve kederlerin ağır yükünden kurtulmamı ve böylece rahatlığa kavuşmamı istiyor. Acı ve kederleri anlatmamı başımı dizine koyup gözyaşı dökmemi ve ruhumu yoran acıları dindirmemi istiyor. Yüreğim birini, bir mahbubu, bir insanı sevmek ve ona bağlanmak ister. Öyle ki ona bağlılığı Allaha bağlılığın bir cüzü olsun. Allaha bağlılık mutlak bir bağlılıktır. Sonsuz bir bağıdır. Dokunma, hissetme, anlama ve kavramadan öte bir bağıdır. Kalbin ve ruhunda ötesidir... Ve böyle bir bağlılığın müşkülleri var. Yüreğim bu bağlılığı sadeleştirmek, kolaylaştırmak, hissetmek, anlamak ve sınırlandırmak istiyor. Gönlüm Allahın tecelisine bağlanmak istiyor. Güzellik yerine güzele, yücelik yerine yücelene bağlanmak istiyor... Mutlak ve sonsuz bağlılığın yükünden kurtulup rahatlamak istiyor.

Ama hayır. Bu bana yakışmaz niye kendimi kandırayım. Niye Allahın yerine puta tapayım. Bırak bu maddi dünyadan göçüp gideyim. Bırak pılımı pırtımı bu dünyadan toplayayım. Bırak benim için maddiyat, lezzet, ümit ve arzular kalmasın. Bırak kaderimle yalnız kalayım. Bırak kalbimin ateşi ile yanayım. Bırak herkes beni unutsun ve hiç kimse beni hatırlamasın. Bırak her kes mutlu ve başarılı olsun. Rakkaslar ve dansçılar hayatın dalgalarında dolaşıp dans etsinler. Bense yapayalnız yüreğim ve kederlerimle herkesin gittiği yokluk vadisine adım atayım. Gidin! Gidin! Ey insanlar, beni kederimle yalnız bırakın. Başka ihsan istemez.

BAĞLANMAK İSTİYORUM

Ben bağlanmak istiyorum, yanmak istiyorum ve hayatımı mahbuba takdim etmek istiyorum. Ama ne yapayım o korkarak ve titreyerek kaçıyor. Aşkın ve heyecanın ateş gedesini olan bir gönül bulmak istiyorum ki varlığımı onda küle çevireyim. Bir sığınak bulmak istiyorum ki bütün cihandan kaçıp ona sığına-yım, o muhabbet sığınağında sukut ve rahatlık bulayım ve bir an olsun huzura kavuşayım. Aşk ve muhabbetin merkezini bulmak istiyorum ki beni ebediyete götürsünler. Yanan kalbimi dünyaya açsın, heyecan dolu ruhumu sefillik kurtarsın ve asli izzetine kavuştursun. Bir mahbup bulmak istiyorum ki kendimi ona feda edeyim ve feda olma mefhumunu her an tecrübe edeyim. İşte bu feda olma tecrübesi benim sırrım ve aşka münacatım olsun.

Ama... Ama şimdiye kadar böyle büyük bir maşuka ulaşamadım. Beklide hiç ulaşamayacağım. Ben mum gibi yanarak bu dünyadan hedefsiz ve dayanaksız âlemin tufanı peşinden bir noktada diğer noktaya savrulacağım. Belki bazen dayanak bulmak ve yersiz yurtsuzluktan kurtulmak için çabalıyorum. Ama varlık felsefem uygun görmüyor ki ateşin alevleri dayanağın bağı olsun, savruluşumu durdursun ve böylece ateşimin şiddetini azaltsın. Varlık mumumun tek bir hedef ve dayanağa bağlanması takdir edilmiş. Diğerlerinin hoşlandığı beni celp etmiyor ve benim hoşlandığımdan ise diğerleri kaçıp beni yapayalnız bırakıyorlar.

Evet, ateş yalnız olmalı. Yokluk yalnız olduğu dibi...

Kendi kendime düşündüm ki başka bir ateş bulayım ve onunla bir araya gelip yalnızlıktan kurtulayım. Ama anladım ki iki ateş kavuşup bir olduğunda ve vahdet derecesine eriştiklerinde teke dönüşürler. Gene tek ve yalnız olur.

Bir an başka bir insan benimle yol arkadaşı olduğunda ve yokluk âlemine adım attığında, yok oluveriyor. Ve yokluk gene yalnızlıktır...

RABBİM BENİ BAĞIŞLA

Acı ve kederden kaçmak isteyerek günah işlediğimi düşünüyorum. Acı ve sıkıntımdan bir parçayı sırtlayacak ve ağır mesuliyet yükümü sırtlayacak birini bulmak istiyorum.

Yalnızlıktan yorulduğumu, acı ve kederin altında ezildiğimi hissediyorum. Sabrım tükendi. Tahammülüm bitti ve gücüm sona erdi. Acıdan anlayan birini bulup başımı göğsüne yaslayıp içimde ukdeler bitene dek ağlamak istiyorum. Kendimi ona emanet etmek ve varlığımı ona takdim etmek istiyorum. Böylelikle belki bu ağır yükten kurtulurum.

Bu tercih bir kaçıştır, bir zavallılıktır.

Rabbim beni bağışla. Bana sabır ve tahammül ver ki, acı ve kederden kaçmayayım, mesuliyet yükünü omzumdan atmayayım ve belalardan ve musibetlerden şikâyetçi olmayayım.

BÜYÜK GÜNAH

Menfaat için her kesin gözü önünde iş yapmak büyük bir günahtır. Hedefe zarar veren çocukça işler...

Ben o kadar kirli, aşağılık ve kâfir değilim ki; bencillik, gurur ve maslahatımın peşinden koşayım ve diğerlerine tabi olup milletin ve inkılâbın menfaatlerini ayaklar altına alayım. Milletle oynayayım. Şahsi kudret için ve siyasi menfaatler için savaşıp birileri için Hakkı ayaklar altına alayım...

ALLAH'TAN BAŞKASINI İSTEMEM

Ben şimdiye kadar kimseye kin beslemedim ve sinemde kin ve nefreti barındırmadım.

Ben arzularım için Allah'ın dergâhına çok az el açtım. Hiçbir zaman isteklerimi duanın kuvvetiyle Allah'a tahvil etmek istemedim. Çünkü ben Allah'a, O'nun adaletine, tedbir ve çaresine iman etmişim. O'nun iradesine ve takdirine teslim olmuşum.

İlahi! sen biliyorsun ki kendi beşeri vazifelerimden bir zerre bile ödün vermedim. Bir an olsun ölümden korkmadım. Hiçbir zaman kişisel maslahatım için Hak ve Hakikati ayaklar altına almadım. Tehlikeli girdaplara daldım. İftira ve töhmet tufanına tahammül ettim. Zerre kadar senin yolundan sapmadım.

Sen biliyorsun ki öyle günler geçirdim ki, yer ve gök bana düşman kesildiler. Nereye gittiysem ölüm ejderhası ağzını açmış beni yutmak için bekliyordu. Bir an bile hayatım emniyette olmadı. Her taraftan bana doğru kurşunlar yağıyordu.

Ben yemin ettim ki, her şey bana düşman olsa bile tahammül edeceğim ve bir an bile Hak ve Hakikatten yüz çevirmeyeceğim. Bir an bile zülüm ve yalana teslim olmayacağım. Dünya ve içindekileri üç talakla boşayacağım. Rabbimden başka hiç kimse ve hiçbir şeye dayanmayacağım ve hiç kimseden hiçbir şey beklemeyeceğim. Allah'tan başka hiç kimseyi talep etmeyeceğim.

Sadece Hakkı söyleyeceğime, Haktan başka bir şey istemeyeceğime, Hakkın yolundan başka bir yola girmeyeceğime, kişisel maslahatım için sinip susmayacağıma ve sağdan

soldan bütün âlem bana saldırırsa bile korkmayacağıma yemin ettim.

Ben işte böyle bir fikir ve ideolojinin temsilcisiyim. Dostlarım ve dava arkadaşlarıma karşı, bu fikri hayata geçirip amelle göstermeyle mesulüm.

ALLAH İNSANIN DOSTUDUR

Biri sahnede oyun oynuyor. Bütün gözler ona dikilmiş ve o da bu bakışlardan lezzet alıyor.

Öyle anlar olur ki; kalpler birine yönelir. Gönüller ısınır, yanar ve erir. Gönüller onu sever.

Öyle anlar da olur ki; ruhlar birine yönelir. Ruhlar en yüksek tabakaya yükselir. Varlıklarının derinlikleri ebediyetin derinliğiyle birleşir.

Bazen de Allah birine teveccüh eder. Allah onu sever ve onun dostu, yaranı ve munisi olur.

RUHUN KEMALİ

Nuh, Mesih ve Ali(as) kendi toplumlarında alaya alındılar. Bütün peygamberler de alaya alındılar. Ama insanların ruhlarının kemalini en yüksek dereceye ulaştırdılar. Tarihin koyu ve karanlık sayfaları eğer bu insanların ruhlarının cemali, paklığı ve aşklarıyla aydınlanmamış olsaydı ne olurdu?

Ne kadar korkunç olurdu! Eğer tarihin bütün kahramanları Cengiz, Timur, Neron, Atilla, Muaviye ve Yezit gibi olsaydı...

* * *

Öyle bir kahraman ki, hayattaki bütün lezzetleri ayaklar altına alıp kana bulanmış bir yüzle Allah'ı görmeye gitti...

* * *

Kuru ve susuz kumlarda yetişen çöl ağaçları, çoğu zaman bağ ve bostanlarda yetişen ağaçlardan daha güçlüdürler. Âliyi onca olay ve hadiseler arasında galibiyete ulaştıran esas faktör, nefesine hâkim olmasıydı.

* * *

Öyle bir esir ki fidye olarak nefisini verip ruhunu azat ediyor...

İlahi! İnsanlar neden anlamıyor. Beni bağışla ve temizle...

İlahi! İnsanların methi beni tesir altında bırakmasın ve gururlanmama ve övünmeme yol açmasın...

Beni imanda öyle bir dereceye ulaştır ki, varlığımın bütün zerreleri senden başkasına tapmasın...

* * *

Böyle birinin sessizliği zikir, zikri ise ibadettir...

ALLAH İNSANI YARATTI

Allah insanı yarattı.

Ki kendi yaratıcısını tanısin.

Güzelliğine âşık olsun.

Celal ve azameti karşısında titresin.

Soğuk ve sert toprağı aşk ateşiyile ısıtsın.
Kendi isteğıyle aşkın kurbangahına koşsun.
Aşkın yakıcı acılarından derin lezzetler alsın.
Saadeti şehadet ve yanmada bilsin.
Aşk ateşiyile yaşasın.
Güzelliğe, hakikate ve nura bağlansın.
Acıyı anlasın.
Kederi mukaddes bilsin.
Güneşin batışının büyüleyici güzelliğı karşısında, varlığının özü olan gözyaşlarını takdim etsin.
Gezegenlerin büyüleyici fııldayışını ve yıldızların göz kırpışını soğuk ve karanlık gecelerde anlasın.
Deryanın dalgaları kalbinin derinliğinde titresin.
Kabaran hislerini dalgalarla sonsuzluğa götürsün.
Yüce göğün azameti ruhunu miraca çıkarsın.
Mum alevinin titreyişi ruhunu dalgalandırsın.
Çocukların masumane gülüşleri hislerini canlandırınsın.
Merhametli annenin busesi kalbini eritsin.
Semadaki yetimin gözyaşı yüreğini titresin.
Dertli mazlumun feryadı içini yaksın.

KADİR GECESİ

Mahbubum!

Yanmak istiyorum.

Yüreğimi yakan bu ateşi mukaddes sayıyorum.

Varlığımı baştan aşağı yakan ve bütün maddi ve manevi kirlerimi küle çeviren geceyi kadir gecesine olarak biliyorum.

Ve bütün hayatımı bir tek kadir gecesine feda ediyorum.

BİR DAMLA GÖZYAŞI

İlahi! Beni o kadar dağladın ki, ölüm bana tatlı ve cazip oldu.

İlahi! Beni hiç kimseden ve hiçbir şeyden beklentisi olmayacak kadar, hizmet ve fedakârlıklarım için hiçbir şey talep etmeyecek kadar, aşk ve ibadetle ticaret yapmayacak kadar zengin kıldığın ve ibadetlerimi sadece fitri bir ihtiyaç olarak yapma meyli verdiğin için sana şükrediyorum.

Beni o kadar cömert ve ihtiyaçsız kıldın ki, bir tek bakış ve bir damla gözyaşı için hayatımı dünyanın bütün cazibesine rağmen takdim ettim.

VEDA ANI

Veda anı gelip çattı.

Bir mumdu, dünyasından ayrıldı, âleme daldı. Bir kelebektir, aşkın eteğine düştü, esir oldu, yandı, bağlandı...

Ama uykudan uyandı. Her kes işine yöneldi, her kes gitti ve onu yalnız bıraktılar. Mum uzakta kaldı...

Ben de bir mumdum, gözyaşı oldum. Aştım, su oldum. Cisimdim, ruh oldum. Yürektim, ateş oldum. Ateştim, duman oldum.

ŞEHİTLERİN SERVERİ HÜSEYNİN ANISINA

Bırak dünya bana ağlasın. Dertliyim, kalbim kırık... Tüm bu acı ve sıkıntılara katlanacak tahammülüm kalmadı. Annemin dizini özledim. Tertemiz bağına sığınmak istiyorum. Başıma koyup hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum. Şefkatine ihtiyacım var. Çocukluk dönemi ve şefkatli anne sığınağı ne de güzeldi... Yazık ki artık böyle bir sığınağa sığınmak, böyle bir şefkat ve muhabbeti bulmak, böyle bir güven ve emniyeti hissetmek, böylesine güçlü bir bağ bulmak ve acı dolu dünyadan ona kaçmak mümkün değil. Artık dünyayı anlayamıyorum. Anne muhabbeti ve şefkatinden başka bir sığınak kalmamış.

O çocukluk dönemleri geçti. Lakin şefkat dolu sıcak bir sığınağa olan ihtiyaç devam ediyor. Özgürce ağlayıp içtenlikle kendini ona emanet edeceğin bir sığınak... Bütün dünyadan kaçıp ona sığınacağın bir sığınak...

Derlerim ve acılarım günbegün artıyor. Takatim kesiliyor. Galiba bu günbegün artan dertlere tahammül etmenin tek çaresi deli olmaktır. Çünkü delilik ve şaşkınlık âleminden başka bir şey hissetmiyorum. Gerçeklerden kaçmak istiyorum. Yaşamak için yoklukla doymak istiyorum ki; kalıp nefes alabileyim. Böylece başka acılara ve daha büyük kederlere göğüs gerebileyim.

Ben iyi dostlarımı kaybettim. En iyi çocuklarımı yitirdim. Ciğerparelerim biri biri ardında gittiler. Kan ağlamak istiyorum. İçimi yakan ateş ve dağlanmam azalsın diye volkan gibi acılarımı dışarı dökmek ve göğsümü yarmak istiyorum. Eridim, gözyaşı oldum, keder oldum, ruhsuz ve hareketsiz bir iskelet oldum;

hissiz ve arzusuz bir ölü, soğuk ve katı bir taş, sararmış ve pejmürde... İşte ben buyum. Başka bir şey değil. Sadece vazifemi yerine getirebilmek için nefes alıyorum. Vazife için ayağa kalkıyorum. Vazife için yatıyorum. Vazife için gülüyor ve vazife için ağlıyorum... Evet, hayatta kalmak ve direnmekle mesulüm. Öylesine zor ve takatin dışında bir mesuliyet ki, ona tahammül etmek benim sabrımın ve gücümün dışındadır.

Şehitlerin serdarı Hüseyini düşündüm. O en iyi dost ve yarelerini yitirdi. Takat kesici bir acıydı. Âlemden daha büyük bir kederdi. Ama sabra ihtiyacı yoktu. Çünkü şehadet şerbeti o kadar tatlı ve berraktı ki, bütün acı ve kederleri bitiriyordu... Fakat ben şehadetin saadetinden nasiplenemedim. Hayatta kalmaya, acı çekmeye, yanıp yanıp dirilmeye, ciğerparelerimin ölü bedenlerine bakmaya ve cenazeleri arasında sabretmeye mahkûmum... Heyhat!

FEDA OLMAK İSTİYORUM

Davam için umutlu olarak, şehitler vermek istiyorum.

Davamın hakkaniyetinin bilincinde, mazlumiyeti yaşamak istiyorum.

Düşmekten kırkan bir hâkimiyete sahip olmak istemiyorum.

Zulmedecek bir kudret sahip olmak istemiyorum.

Zühdün gururunu taşıyan bir namaz kılmak istemiyorum.

Dindar olarak bilinmek istemiyorum.

Akıl ve kalbin önüne geçen kuru bir taassuba sahip müminlerden olmak istemiyorum.

Bana gururu ve kibri musallat edecek bir galibiyet istemiyorum.

Açık hakikatleri bana unutturacak inkılâbı hisleri istemiyorum.

İrfanımı artırmayacak acı ve kederlerin beni yakmasını istemiyorum.

Ebedi hayattan emin bir şekilde ölümün kucağına atlamak istiyorum.

İnsanlığın kemale doğru ilerleyişi uğruna değirmen taşı gibi ezilmek istiyorum.

Ümmeti islamın bekası için kurban olmak istiyorum.

ŞHADETİ BEKLERKEN

Güneşin batışının güzelliğini göreyim. Ağaçların güzelliği ve yaprakların titreyişi ruhumu titretsin. Seher yeli, hayatın sırlarını âlemin derinliklerinden kulağıma fısıldasın. Senin aşkında yanayım. Ağır acılar ve kederler kalbimi küle çevirsin ki, biraz hafifleyeyim. Böylelikle daha büyük acılara ve daha ağır kederlere hazır olayım.

Sen muhabbet dolu melekuti nidanla, pejmürde ruhumu ve kalbimi canlandırmak ve tekrar harekete geçirmek için Allah tarafından bana gönderilen bir meleksin. Geçmişte iftihar için defalarca ölüme koştum. Fakat bu defa şehadet arzusuyla ölümüne koşuyorum. İftihar ve şehadet arasındaki fark; ölü toprak ile ruhlar âlemi arasındaki fark kadardır. Başkası anlamasa da benim için mühim değil. Sen anlıyorsun ya, bu bana yeter...

Allah'a söylemek istediğim şeyleri sana söylemek istiyorum. Biliyorum ki Allah duyar. Gözyaşlarımı görmeni istiyorum. Biliyorum ki senin gördüğünü Allah da görür. Yazdıklarımı senin okumanı istiyorum. Zira sen bilersen, Allah'a ulaşırsın. Böylece içimdeki ateşi, kederi, acıyı, yaralarımı, hislerimi, aşklarımı,

günahlarımı, hayatımı anlar ve bilirsin. Tıpkı Allah'ın bildiği gibi...

Ama sen gidiyorsun... Yani bana âlemleri gösteren pencerem kapanıyor. Bana hayat veren, bana aşkı telkin eden, cihanın güzelliklerini gösteren, letafet, zarafet ve muhabbet bağışlayan ruh artık olmayacak...

Ruhsuz bedenim mesuliyetin gereği için hayat ve ölümün kavgasına katılacak, coşacak ve kükreyecek... Ölümü karşılayacak. Bir an bile sükûneti bulmayacak. Fakat ruhum, kalbim ve varlığımın özü gizli kalacak...

Artık gözyaşlarımı görecektir kimse yok... Onları temizleyecek latif bir el yok. İçimdeki ukdeleri giderecek ve kalbimi sıkan acılarda ve keder dağlarından güzellikten ve irfandan bir dünya kuracak kimse yok artık... Artık ruhi ve cismi yangınımdan beni semaya çıkaracak kimse de yok... Artık aşk ateşiyle beni yakıp bütün varlığımı kederlerim ve acılarımla birlikte küle çevirecek ve taze, sükûnet dolu bir hayat bağışlayacak kimse de yok...

Şehit, namaz kılar gibi, senle münacat eder gibi can verir...

ŞEHİDLERİN EBEDİLEŞEN HAYATI

Biz olaylara karşı göğsümüzü siper etmişiz ve şehadete doğru koşuyoruz.

Ebu Zer Gıfari neden altına tenezzül edip selamet yolunu seçmedi.

Biz tarihin mihenk taşıyla Hüseyin hakkaniyetini ve Hasanın mektebini ispat etmek için şehadete kendimizi hazırlamışız.

O şehadet anına kadar fani bir canlıydı. Şehadetinden sonra ebedi bir canlı oldu. Ama bazı hareket eden ölüler sadece yas tutuyor.

Şialar gene şehadetin şifreleriyle tanışıyorlar. Şahsi çıkarlar bütün dünyevi formüllerin, taktiklerin ve modern hesapların temelidir. Fakat bir insan kelle koltukta meydana atılıp şahadete koşunca bütün formüller, bütün hesaplar ve bütün teknolojiler alaşağı olur. Bir şehidin iradesi bütün kuvvetlerin ve teşkilatların üstündedir. Hatta tarihi hesapları da değiştirir. Biz Filistinli fedailerin en son savunma hattının kenarında yaşıyoruz. Biz Filistinli fedailerin kahramanca intihar saldırılarını biliyoruz. Biz kendimizde bunu tecrübe etmişiz ve değerini biliyoruz. Kendimizi kurban olmaya adanmışız. Hayatı şehadette görüyoruz. Şeref ve iftihar bütün maddi bağlardan ve hatta hayattan kopup, özgürleşmede görüyoruz. İnsaniyetin iftihar olan Ali her zaman gözümüzün önündedir. Şehitlerin serveri bizim kervanımızın serdarıdır.

Acı! Acı, özgürlük bahşeden, en yüce ve en aziz değerleri değiştiren ve yok edendir (ki bunlar; halkın bedbahtlığı ve esaretinin sebebi olmuştur).

İşimiz kelam ve mantığı aştı. Artık kalp ve ruhumuzla konuşmamız lazım. Kanımızla yazmamız lazım. Hayatımız la meydanlara atılmamız gerek. Sanat, şiir ve musikin vakti geldi. Artık sözler yetmiyor. Hisler konuşmalı, kalpler harekete geçmelidir. Tiyatro sahnemiz savaş meydanıdır. Şiirimiz bir şehidin son anındaki yiğitliğidir. Tuvalimiz kanlı kefenimizdir.

Şehadet Şiilerin ölü ruhlarına hayat vermiştir. Zillet, korku ve aşağılık dönemlerinin önüne set çekildi. Ürkeklik ve korkaklık, yerini cesaret ve fedakârlığa bıraktı. Öyle ki, genç yavrusunu şehit vermiş anne komutana “neden kadınlar için de bir askeri

eğitim alanı hazırlamıyorsunuz?” diye soruyor. Ve “ben oğlu-
mun yerine eğitim almak istiyorum” diye ilave ediyor.

Banim talebem ve birlik komutanı olan Şehidin genđ kardeŐi,
beni hüzünlü gördüğünde, bana “neden bu kadar hüzünlüsün?
Ne oldu sana? Yoksa hala Şehadetin manasını anlamadın mı?
Yoksa Őehitlerimizin ebedileşen hayatını görmüyor musun?”
dedi.

DEĞERSİZ HAYATTAN UZAKLAŐIYORUM

Kucağında kanat çırpıyorum. Kendimi sana bırakmıŐım. IŐıksız!
Yanmanın ve kurban olmanın bekleyiŐindeyim. Kalbim, göz-
lerim ve ruhum bütün hünerleriyle aşk ateşinde yanıyorlar.
Gözlerim ruhla deđiŐiyor ve ruhum Allaha ulaşıyor. Değersiz
hayattan ayrılıyorrum. Kıymetli göklerde yolculuk yapıyorum ve
mutlak olandan başka bir Şey görmüyorum.

Sen, benliğimden ayrılmamı görüyorsun. Yanmamı görüyorsun.
Sen, nasıl yandığımı, nasıl nefes nefese kaldığımı, nasıl kurban
olduğumu ve nasıl yok olduğumu görüyorsun. Senin varlığında
nasıl yok olduğumu, nasıl bağlandığımı, nasıl acı çektiğimi,
nasıl inlediğimi, nasıl yanmaktan lezzet aldığımı ve varlığımın
kat be kat örgüsünde ne kadar Şiddetli hissiyatların olduğunu,
ne ilahi değerler olduğunu, iftiharları, azametleri ve gizli tarihleri
görüyorsun.

Sen içimdeki güzellikleri, gökleri, yıldızları, deryaları, başı
dumanlı dağları ve ovaları görüyorsun. Sen varlığımın cevherini
görüyorsun. Sen hayâ perdelerini, alıŐkanlıkları ve ukdeleri
parçalıyorsun. Ve varlığımın parıldayan hakikatlerini görü-
yorsun. Sen cismani kafesimi kırıp içimdeki ruhani kuşun gök-

lere kaçışını görüyorsun. Sen renkleri, dünyaları ve âlemleri görüyorsun. İçimde güneş gibi parlayan Allahın tecellilerini görüyorsun. Sen varlığımı baştan aşağı kuşatan rabbimi görüyorsun. Sen aşk oyunumun ibadet olduğunu ve yanmamın da Allahın mabedinde kurban olmak olduğunu görüyorsun. Aşk ateşinin, gam ve keder tabakalarını varlığımdan nasıl kopardığını ve beni nasıl yaktığını görüyorsun. Acı ve kederlerin nasıl geçip değiştiğini ve varlığımın nasıl hafiflediğini görüyorsun. Sen kalbimin derinliklerinden, isteklerimden, arzularımdan, ukdelerimden ve bıkkınlıklarımından haberdarsın. Sen ruhumun derinliklerinde şiddetli tevazumun esas olan büyüklük ve gururu buluyorsun. Sen varlığımı, ona Allahın mabedinde kurban olmak ve şehadet makamından başka bir son yakıştırmayacak kadar sevdiğimi görüyorsun. Sen vicdanımın derinliklerindeki günahlarımı, makbul ibadetlerimden daha çok olduğunu görüyorsun. Öyle ibadetlerimi görüyorsun ki şirk ve gururun rengi bulaştığı için şiddetle nefret ediyorum.

O, sensin. Kalbimin ve varlığımın cevherini sana açmışım. Bu senin için en büyük iftihar ve benim sana olan şiddetli aşk, derin saygı ve güvenimdir.

TEK KURTULUŞ YOLU ŞEHADETTİR

Şehadet şerbeti bana ne tatlıdır. Acılarımın en iyi ilacı, en iyi kaçış yolum, deruni kederlerimin en iyi dermanı, iftiharla dolu zafere giden yol, dünya ve ahiret ticaretinin en karlısı... Doğrusu ne kadar da tatlıdır.

Ama... Ama üstlendiğim çetin risaletin büyük tarihi mesuliyetlerimden kaçış yolunun şehadet olduğunu biliyorum. Şehadet öyle bir kurtuluş yoludur ki kendini şereflice tehlikeli girdaplardan kurtarıp geride kalanları tufanla baş başa bırakmaktır.

Öyle bir yenilgi ki şehadetle kuşanıyorum. Bütün bu ar, utanç, zillet, felaket ve yanırlardan kurtulmak, Allaha ve insanlara karşı başı dik, muzaffer ve temizlenmiş olmak istiyorum.

Evet, benim şehadetim sorunlardan ve bedbahtlıktan kaçıştır. Gam ve keder kalbimi sıkıyor. Yaralı ve yenilmiş kalbimin artık dayanacak takati kalmadı. Gözyaşı döküyorum, yanıyorum, acı çekiyorum ve eriyorum... İlahi kaçış yolu bulamıyorum. İlahi! Kurtar beni, ilahi! Bana yol göster, ilahi beni sonsuz rahmetinden mahrum etme. Eğer şehadet benim tek kurtuluş yolumsa hemencecik beni bu büyük nimetle ödüllendir. Hemen şimdi... Hemen şimdi...

BANA ŞEHADET İCAZESİ VER

Ben tevazuda dağ gibiyim. Beni sıkan kederler dağ gibi yığılmış.

Ben deryayım. Olayların dalgaları arasında sabrım ve suskunluğum o kadar çoğaldı ki deryaya benzedim.

Ben asumanım. Fıtratımın yüceliği ve ruhumun yükselişi gökleri geçmiştir.

Ve toprağım... Topraktan daha aşağı ve daha çaresiz.

Fakirim. Her anlamda fakirim.

Yalnızım. Âlemde benzeri olmayan bir yalnızlık... Her yerden kovulmuş ve terkedilmiş. Bedbaht, yoksul, kimsesiz, sıradan ve çaresiz...

İlahi! Artık yoruldum. Artık yaşamak istemiyorum. Artık kimseyi görmek istemiyorum. Artık kimseyi sevmeyi istemiyorum. İlahi! Beni götür. Artık yeter...

Artık yorulduğum. Takatim kalmadı. Bu kadar imtihan bana yeter. Sabır deryam kurudu. Ruhum bezdi. Bu dünya benim yerim değil. Bana şehadet icazetini ver...

Bırak rahat bir vicdanla sana geleyim. Bu çaresiz bedbahtlara yardım et. Sen onları hidayet et. Sen onlara kâfi ol. Bırak azıcık senin rahmet gölğinde rahatlayayım. Sen bu yorgun bedenime ve ölü ruhuma rahmet et...

EN LEZZETLİ

Bana ruhi bir rahatlık nasıl verilebilir ki. Benden değersiz bir sığınağı bile alan Allah yüce bir sığınağı bahşetmesi nasıl mümkün olabilir.

Sürekli hareket halinde olmak, yes, ümitsizlik ve gözyaşında boğulmak, fakr ver yalnızlık deryasında boğulmak bana takdir edilmiş. Yaralı kalbim hiçbir aşkla iyileşmeyecek. Yükseklerde uçan serkeş ruhum hiçbir gökte doyuma ulaşmayacak.

Bana yakıcı ateşe sığınacak kadar yanmak ve benden geriye hiçbir şey kalmayacak kadar erimek takdir edilmiş. Yaşarken ölümü arzulayacak kadar yorulmalıyım. Ve en lezzetli şerbet şahadet şerbetidir. Şimdi içmeliyim.

TAMAMEN YANMAK VE KÜL OLMAK İSTİYORUM

İlahi! eğer iraden gönlümü her şeyden kesmemi ve kalbimi ihtiyarına bırakmamı gerektiriyorsa ben de öyle yapacağım ve dünyayı üç talakla boşayacağım. Sadece ve sadece sana yöneleceğim.

İlahi! Kanlı kefenimle sana kavuşmayı ümit ediyordum ama bana nasip olmadı. Bende iradene teslim oldum.

Fakat ey rabbim! Dünyaya veda ettiğimde yalnız olmak, senden başka kimsenin ölümümü görmemesini ve kabrimi bilmemesini diliyorum. Tamamen yok olmayı ve hiç kimse tarafından hatırlanmamayı diliyorum. Hiç kimsenin ardımdan gözyaşı dökmemesini, kimsenin resmimi duvara asmamasını, kimsenin kabrimi ziyarete gelmemesini ve sadece semanın ve yıldızların ebedi sessizliği paylaşmasını diliyorum.

Tamamen yanmak, küllerimi rüzgâra savurmak ve benden bu dünyada hiçbir şeyin baki kalmamasını diliyorum. O kadar unutulmak istiyorum ki ey yüce rabbim! Hatta senin mülkünde bana ait bir şey kalmasın.

Yok olmak ve yokluk âleminde ruhumun ebediyetle birleşip daimi kalmasını diliyorum.

YALNIZ SEN ŞAHİDİM OL!

İlahi! Ölüm ve yaşam savaşında, seninle buluşma anında yalnız olmak istiyorum.

Aşk ve aşığın imtihan edildiği âlem sahnesinde sadece senin bana şahit olmanı arzuluyorum. Sadece sen benim aşk kurbanğahındaki gösterimi seyret.

ŞEHADET NAĞMESİ

Savaş borusu çaldığı yerde...

İnsanların kelebekler gibi kendilerini ateşe attığı ve korkusuzca ölüme daldıkları yerde...

Şan, isim, nişan, mal ve hayatın peşinde koşanların görülmediği yerde...

Maslahatın, menfaatin, hayatın ve bencilliğin taksim edilmediği yerde...

Orası ölme yeridir. Şeref ve fedakârlık yeridir. Candan geçme yeridir.

Bu dünyada keder ve acıdan başka bir şey istemeyenler, cihad ve fedakârlıktan başka işi olmayanlar, gözyaşı ve kandan başka bir kar elde etmeyenler, aşk ateşiyle yanıp dağlanmaktan başka bir pay istemeyenler ve rabbi ile buluşmaktan başka bir hedefi olmayanlar... İşte onlar savaşın tehlikeli keşmekeşinde mutlu durlar. Bedenlerinde dünyalık lezzet namına bir şey yok. Kendilerini kelebekler gibi ateşe atıyorlar. Ve hiçbir şeyden korkmuyorlar.

Evet, cenk borusunun nağmesi ne güzeldir. Şehadet nağmesi, kurban olmanın nağmesi, koyu topraktan ruhun semasına ve ebediyete hicretin nağmesi, miracın nağmesi, kurtuluş nağmesi, zaferin nağmesi, aşk ve vuslatın nağmesi...

VEDA

Ey hayat sana veda ediyorum.

Bütün güzelliklerine, bütün g ve zorbalıklarına, bütün dağları-
na, bütün göklerine, bütün deryalarına, bütün çöllerine ve bütün
varlığına veda ediyorum. Yanmış ve kederle yoğrulmuş bir
kalple rabbime gidiyorum. Her şeye gözümü kapatıyorum.